

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ

Ίσως δε θα τελείωνε καν ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, έτσι όπως τελείωσε, ή πιο σωστά θα τον διαδέχονταν ο τρίτος με άλλα μέτωπα αν δεν υπήρχαν τα πυρηνικά. Ή με άλλα λόγια παγκόσμιος πόλεμος θα ξέσπαγε πολλές φορές εδώ και χρόνια αν, με δοσμένη την ύπαρξη πυρηνικών, μπορούσε να διασφαλιστεί νικητής. Αυτό καθόλου δε σημαίνει πως μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι χάρη στα πυρηνικά. Άλλωστε τα πολεμικά σφαγεία καλά κρατούν με την τραγική ακολουθία καταστροφής χωρών από τους ιμπεριαλιστές να μην έχει τελειωμό. Από την άλλη είναι διαρκείς η προσπάθεια να γίνει εφικτή η χρήση πυρηνικών με τρόπο που να διασφαλίζεται νικητής (ακαριαίο χτύπημα, μίνι τακτικά πυρηνικά κ.λπ.). Ούτε είναι δύσκολο ν' αντιληφθεί κανείς πως μία στριμωγμένη πυρηνική δύναμη δε θα διστάσει να χρησιμοποιήσει το έσχατο όπλο της.

Όμως με δοσμένο τον κίνδυνο ολοκαυτώματος και επειδή τα επιτελεία των ισχυρών κρατών δεν τα ελέγχουν τρελοί με βαλιτσάκια, τα πυρηνικά λειτουργούν αποτρεπτικά δεκαετίες τώρα στο να μην έρθουν σε απευθείας σύγκρουση ιδιαίτερα οι ΗΠΑ- ΡΩΣΙΑ που κατέχουν τέτοια εφιαλτικής ισχύος όπλα. Λειτουργούν έτσι όχι από έγνοια για την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, αλλά απλώς γιατί για την ώρα η χρήση τους δε διασφαλίζει νικητή. Έτσι οι πόλεμοι δια αντιπροσώπων καλά κρατούν με την περίπτωση της Ουκρανίας να αποτελεί την πιο επικίνδυνη και κορυφαία σύγκρουση μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που πολλές φορές η εμπλοκή NATO- ΡΩΣΙΑΣ μόνο τυπικά δεν ήταν άμεση.

Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε επομένως για ανέβασμα της κλίμακας της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης και ότι αυτό το ανέβασμα δεν έχει επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση τόσο σ' ότι αφορά τις πολεμικές συγκρούσεις όσο και ως προς τα άλλα πεδία ανταγωνισμού (εμπορικοί πόλεμοι κ.λπ.). Κοντολογίς αφού δε μπορεί να δοθεί εύκολα τελική λύση με άμεση και γενικευμένη σύγκρουση τύπου παγκόσμιου πολέμου ΔΥΣΗΣ- ΑΝΑΤΟΛΗΣ ή NATO ΡΩΣΙΑΣ, τότε οι συγκρούσεις θα σέρνονται (ίσως με παύσεις ή και αλλαγές επίκεντρου), με ότι συνέπειες συνεπάγεται για τους λαούς. Κάτι τέτοιο και με όρους κλιμάκωσης της σύγκρουσης εξελίσσεται ήδη τα τελευταία χρόνια. Ωστόσο το μόνο σίγουρο είναι η επιδείνωση των όρων ζωής των εργαζομένων σε πλανητική κλίμακα με δοσμένους τους αντιδραστικούς συσχετισμούς.

Οι συγκρούσεις ολοένα και περισσότερο αυξάνουν τις πολεμικές δαπάνες, δίνουν έδαφος για εφαρμογή νέων τεχνολογιών και ερωτοτροπούν συνέχεια με τα πιο εφιαλτικά σενάρια. Αυτός είναι ο κόσμος που ζούμε, αυτό είναι το καπιταλιστικό -ιμπεριαλιστικό σύστημα. Όσο το σύστημα δεν απειλείται άμεσα από την εργατική τάξη και τους λαούς η τραγική ακολουθία καταστροφής ξεκινά από την Κορέα (αμέσως μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο) και συνεχίζει με χούντες, Βιετνάμ και Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Συρία, Λιβύη για να μείνουμε στα πιο τρανταχτά παραδείγματα καταστροφικών πολέμων και να φτάσουμε ξανά στη Μέση Ανατολή με ανοικτή πάντα την Ουκρανία στην καρδιά της Ευρώπης με όλους τους κινδύνους που συνεπάγεται.

Ας ξεκινήσουμε με κάποια γενικά για τη λειτουργία του συστήματος και την εποχή μας. Ποτέ οι πόλεμοι δε γίνονταν για τα μάτια της ωραίας Ελένης ή για τη δόξα. Ούτε για ιερούς σκοπούς έγιναν οι «ιεροί πόλεμοι». Τα συγκρουόμενα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων οδηγούσαν πάντα τους λαούς στα σφαγεία με όποιο ιδεολογικό ή άλλο περιτύλιγμα επιλέγονταν. Πάντα σκοτώνονταν οι λαοί για τ' αφέντη το φαί. Αυτό στην εποχή του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος είναι ακόμη πιο καθαρό αν και κάθε άλλο παρά λείπουν τα περιτυλίγματα. Η ρήση του Κλαουσεβιτς «ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα» αποτελεί βασική αλήθεια και από κει και πέρα τα εργαλεία ανάλυσης του Μαρξισμού – Λενινισμού είναι στη διάθεση όποιου θέλει να δει τη φύση του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος και να τοποθετηθεί ανάλογα. Κινητήριος δύναμη γι' αυτό το σύστημα είναι το κέρδος που πεδίο παραγωγής του είναι η κλοπή της υπεραξίας της εργατικής τάξης. Αυτό το γεγονός είναι αδύνατο να το ξεπεράσει το σύστημα. Πενήντα χρόνια τώρα ακούμε για τα ρομπότ, τα κομπιούτερ έως και ότι θα τρεφόμαστε με χάπια, πήγαν να μας πείσουν παλιότερα. Το παραμύθι εξελίσσονταν παράλληλα με την ανατροπή των συσχετισμών για να φτάσουμε σε μία εποχή που η εργατική τάξη και οι κολασμένοι της γης στερούνται ακόμη και τα στοιχειώδη φάρμακα αλλά και τα ίδια τα τρόφιμα.

Στο κεφάλαιο της επίθεσης του συστήματος που έφτασε τα πράγματα σ' αυτό το σημείο και συνεχίζεται, οφείλουμε να αναφερθούμε πιο αναλυτικά και συγκεκριμένα. Κάτι τέτοιο κρίνουμε αναγκαίο και για την ερμηνεία της κίνησης των πραγμάτων στον κόσμο της εποχής μας αλλά κυρίως γιατί αναφερόμαστε στην εργατική τάξη και τον κόσμο της δουλειάς που έχει ανάγκη ζωής να διαμορφώσει όρους απόκρουσης της επίθεσης σ' όλες τις τις εκφράσεις, και μέσα απ' αυτή την πάλη του να διαμορφώσει την αναγκαία ταξική

συνείδηση και συγκρότηση για να μπορέσει ν' αρνηθεί αποτελεσματικά να σφάζεται και να καταδυναστεύεται. Να διαμορφώσει καταρχήν μέσα από τις αντιστάσεις του πολιτικο-ιδεολογικούς και οργανωτικούς όρους σ' όλα τα επίπεδα για νέα άλματα στον ουρανό. Να αρνηθεί ολοκληρωτικά τον καπιταλισμό και να χτίσει τον κόσμο της ανθρωπιάς αξιοποιώντας όλη την πείρα του χθες και αυτής που παράγεται συνεχώς μέσα στην ταξική πάλη.

Ας μείνουμε εδώ στα γενικά χαρακτηριστικά του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος έτσι όπως τα έθεσε ο Λένιν που επιβεβαιώθηκε με τους δύο παγκόσμιους πολέμους αλλά και σ' ότι αφορά τα βασικά χαρακτηριστικά του καπιταλισμού στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο. Αναπαλαιώνοντας με άλλο περιτύλιγμα τον υπεριμπεριαλισμό του Κάουτσκι, κάποιοι στα χρόνια της δεκαετίας του 1990 έως και του 2000 είπαν τον Λένιν μούμια και βάλθηκαν να μας πείσουν πως με το τέλος της ιστορίας θα τελείωναν και οι πόλεμοι και θα άνοιγε μια νέα εποχή ειρήνης έτσι απλά και όμορφα... Ξεχασμένη πλέον αυτή η εποχή όχι γιατί πέρασαν πολλά χρόνια αλλά γιατί η πεισματάρα πραγματικότητα ξανά επιβεβαίωσε και επιβεβαιώνει το Λένιν.

Είναι επομένως αδιάψευστη η λενινιστική θέση, πως ο ιμπεριαλισμός είναι το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού. Δεν έχει κάτι καλύτερο να δώσει αυτό το σύστημα στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας. Είναι στο σάπισμά του. Είμαστε άρα στην εποχή «του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων» τουλάχιστον σαν ιστορική δυνατότητα μιας και συνεχίζουν (έστω κι αν κάποιοι δεν τις βλέπουν) να πυκνώνουν οι στρατιές των προλετάρων της νέας εποχής. Αυτές οι στρατιές απλώνονται πλέον από το Λονδίνο μέχρι τη Βομβάη, από το Βερολίνο και το Μόναχο μέχρι το Πακιστάν και την Ινδονησία και από τη Νέα Υόρκη, το Τόκιο και το Πεκίνο μέχρι τα εκατομμύρια των προλετάρων της Χιλής, της Βραζιλίας και της Νότιας Αφρικής. Ο καπιταλισμός κυριάρχησε «θριαμβευτικά» στον πλανήτη και δημιούργησε και τις στρατιές των προλετάρων που απλώνονται επίσης σ' όλο τον πλανήτη. Όσο η τεχνητή νοημοσύνη και γενικότερα η ανάπτυξη της τεχνολογίας αυξάνει την παραγωγική ικανότητα και την παραγωγή με αυτοματοποίηση σε μια σειρά τομείς της παραγωγικής διαδικασίας, τόσο πιο πολλά κοντέινερς με εμπορεύματα πρέπει να φορτοεκφορτώνονται με κλαρκ και γερανούς αλλά και εκατομμύρια ναυτεργάτες- λιμενεργάτες γίνονται αναγκαίοι. Πολύ περισσότεροι φυσικά χρειάζονται να εξορύξουν και κύρια να μεταποιήσουν σε εμπορεύματα. Υπάρχει λοιπόν η εργατική τάξη που αναπτύσσεται σε παγκόσμια κλίμακα και είναι αυτή που έχει τη δυνατότητα να ανατρέψει την αστική τάξη και τον καπιταλισμό.

Ταυτόχρονα εκτός από δυνατότητα η επανάσταση και ο σοσιαλισμός (ναι αυτός που νικήθηκε) είναι και ιστορική αναγκαιότητα προκειμένου να προοδεύσει και να μη καταστραφεί ο ανθρώπινος πολιτισμός. Όχι δεν υπάρχουν νομοτέλειες, το μέλλον δε θα 'ρθει από μοναχό του. Γι' αυτό λυσομανάει το κεφάλαιο με τις εργατικές απεργίες και την επιμονή των εργατών να θέλουν μεγαλύτερο κομμάτι από τον πλούτο που παράγουν και πολύ περισσότερο με τη ροπή τους μέσα από τον αγώνα τους να αποκτούν (σχετικά εύκολα κάθε φορά) πείρα που επενδύεται στην επαναστατική τους προοπτική.

Το κεφάλαιο όσο κι αν σκοτίζονται τα επιτελεία του δε μπορεί να απαλλαχτεί από την ανάγκη του να χρησιμοποιεί τα χέρια το σώμα και τη νόηση του εργάτη όταν μάλιστα η φύση μέσα από την εξελικτική διαδικασία τα παρέχει άφθονα και πολύ φτηνά σε σχέση με την πανάκριβη και πάντα μηχανιστική και χωρίς ευελιξία και φαντασία «νοημοσύνη» των μηχανών. Δε θα εξαντλήσουμε εδώ τη διαρκώς αναγκαία αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του συστήματος και του ρεφορμισμού που θέλουν να μας πείσουν πως εξαλείφθηκε πλέον η τάξη που μπορεί να ανατρέψει την αστική τάξη και τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής.

Είναι πολύ σοβαρό να μη λειτουργούμε με ψευδαίσθηση επάρκειας και να προσπαθούμε αποφασιστικά με τα εργαλεία του Μαρξισμού- Λενινισμού να τοποθετιόμαστε απέναντι στα νέα στοιχεία που εμφανίζονται διαρκώς στη λειτουργία σ' όλα τα πεδία του συστήματος. Δεν πρέπει να θαμπωνόμαστε από τα υπαρκτά ή ανύπαρκτα επιτεύγματα του συστήματος που υπερβάλλονται με τον πιο απίθανο και μεταφυσικό τρόπο σκέψης. Αιτία γι' αυτό το γεγονός είναι οι καταθλιπτικοί συσχετισμοί πρώτα- πρώτα στο επίπεδο της παραγωγής θεωρίας σε βάρος φυσικά της επαναστατικής άποψης, όπως παρατηρούσε ο Γρ. Κωνσταντόπουλος όταν μελετούσε το ζήτημα της εργατικής τάξης και της αποστολής της. Και σ' αυτό το κεφάλαιο η αντίληψη που αποπνέει το έργο του Β. Σαμαρά όπως έλεγε ο Γρ. Κ. είναι σπουδαία και μπορεί να αξιοποιηθεί. Αξίζει όμως και ξεκάθαρα είναι ανάγκη ζωής για το μέλλον όχι μόνο της εργατικής τάξης μα ολάκερης της ανθρωπότητας να βάλουμε πλάτη αυτοί που κατανοούμε κάτι τέτοιο μπαίνοντας στην πρώτη γραμμή γι' αυτή την υπόθεση. Στην πρώτη γραμμή μα πάντα έχοντας υπόψιν πως πρόκειται για την υπόθεση της εργατικής τάξης. Ούτε η σωστή κατανόηση αυτής της σχέσης είναι εύκολη πολύ περισσότερο

επειδή είναι δοσμένο ότι αυτή μπορεί να κατανοηθεί και να πραγματωθεί μόνο με όρους κίνησης μέσα στις μεγάλες απαιτήσεις που θέτει η ταξική πάλη.

Εδώ ας ξεκαθαρίσουμε πως μεγάλες ήταν οι απαιτήσεις και όταν οι συσχετισμοί ήταν καλοί για την εργατική τάξη. Τότες π.χ. που έλεγε ο Μάο ότι ο ανατολικός άνεμος είναι πιο δυνατός από τον δυτικό. Δίκιο είχε, και ποιος θα έλεγε κάτι διαφορετικό τότε που ο σοσιαλισμός χτίζονταν σε μεγάλο μέρος του πλανήτη. Όμως η εργατική τάξη με τις συμμαχίες της και οι κομμουνιστές και στην Κίνα και διεθνώς παρά τις σπουδαίες μάχες και κατακτήσεις τους δεν είχαν την απαιτούμενη επάρκεια για να μη πισωγυρίσει η υπόθεση... Είναι δύσκολη η υπόθεση που θέλουμε να υπηρετήσουμε και δεν αρκούν κάποια απολύτως αναγκαία όπως η εντιμότητα, η μαχητικότητα, η θυσία κ.λπ. Δύσκολη μα σπουδαία για όποιον θέλει να την υπηρετήσει.

Με πλήρη επίγνωση των αρνητικών συσχετισμών και της πραγματικότητας της διάλυσης του Εργατικού Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κινήματος ας μη διστάσουμε να συμβάλλουμε σε μια υπόθεση που ξεκινά από μακριά και πάει μακριά. Αν θέλουμε να συμβάλλουμε στην ανατροπή της πραγματικότητας το πρώτο που χρειάζεται είναι να την αναγνωρίσουμε. Από τους χαρτιστές της Αγγλίας ως την κομμούνα του Παρισιού στα 1871 και από το Σικάγο ως την κοσμοϊστορικής σημασίας Οκτωβριανή επανάσταση του 1917 και για πάνω από μισό αιώνα μετά η πάλη της εργατικής τάξης και των λαών άνοιξε δρόμους, πέρασε στην επίθεση, έγινε πραγματική απειλή για το σύστημα και επέδρασε στο να ανθρωπέψει σημαντικά ο άνθρωπος από κάθε άποψη. Ένα βασικό καθήκον που πέφτει στις πλάτες μας είναι η ουσιαστική υπεράσπιση αυτής της λαμπρής πορείας του Ε.Ε.Κ.Κ. Ιδιαίτερα η υπεράσπιση του σοσιαλισμού που υπήρξε.

Η υπεράσπιση χρειάζεται πρωτίστως απέναντι στη βρώμικη προπαγάνδα του συστήματος που πλέον προέρχεται όχι μόνο από τα αντικομμουνιστικά επιτελεία της Δύσης, μα και από τη Ρωσία του Πούτιν και τον όλο καπιταλισμό του πλανήτη έστω και αν κάποιοι (π.χ. Κίνα) έχουν ακόμη σημαίες με σφυροδρέπανο. Όμως εξίσου χρειάζεται αντιπαράθεση με ωραιοποιήσεις απλουστεύσεις και κάθε λογής ευκολίες. Πρωτίστως η πορεία του Ε.Ε.Κ.Κ. μπορεί και πρέπει να είναι πηγή έμπνευσης για τους πρωτοπόρους, με επίγνωση όμως ότι η ιστορία δε διδάσκει τις μάζες ούτε οι πρωτοπόροι διανοούμενοι είναι δάσκαλοι της εργατικής τάξης και των μαζών. Η εργατική τάξη και οι εργαζόμενες μάζες μαθαίνουν από την πείρα τους. Αυτό κάθε άλλο παρά υποτιμά το ρόλο της θεωρίας. Πάλι όμως είναι ανάγκη να ανακαλύπτουμε σε κάθε μας βήμα τη διαλεκτική σχέση των πραγμάτων.

Χρήσιμα τα λογια των κλασικών ότι χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατική πράξη, όπως και το άλλο του Μαρξ ότι προτιμά ένα βήμα επαναστατικής πράξης παρά μια ντουζίνα προγράμματα. Ως προς τα προγράμματα και τους «χτίστες» κομμουνιστικού κινήματος και κομμάτων της εργατικής τάξης που αδιαφορούν για την κατάσταση διάλυσης της εργατικής τάξης φαίνεται πως ιδιαίτερα μετά τη χρεοκοπία και τελικά τη διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ είναι στη μόδα. Πρώτα-πρώτα ο ανέξοδος κομμουνιστικός βερμπαλισμός του ΚΚΕ που γράφει και ξαναγράφει κατά το δοκούν κάθε φορά και καπηλεύεται χωρίς όριο την ιστορία του κινήματος στη χώρα μας.

Και το ΚΚΕ και όλοι όσοι αγέρωχα βάλθηκαν να χτίσουν εδώ και τώρα ισχυρές κομμουνιστικές οργανώσεις και κόμματα με βάση τα αφηγήματα των διακηρύξεών τους, ένα πράγμα κατορθώνουν. Να αναχωρούν από τα άμεσα καθήκοντα της ταξικής πάλης. Έτσι αναχωρούν από το βασικό καθήκον των κομμουνιστών οι οποίοι στην υπηρεσία της ταξικής πάλης πραγματώνουν το ρόλο τους. Ξεχνάνε όλοι αυτοί συνειδητά ή ασυνείδητα πως δεν αντιστοιχεί κόμμα της εργατικής τάξης με διαλυμένη την εργατική τάξη. Ούτε καν η ενίσχυση μιας οργάνωσης σε κομμουνιστική κατεύθυνση δεν είναι εφικτή γιατί υπάρχουν όρια πάλι από την ταξική πάλη. Δε συμβαδίζουν π.χ. οι μεγαλεπίβουλοι στόχοι κομμουνιστικής συγκρότησης και να μη μπορούν οι εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις εδώ και χρόνια να πάρουν πάνω τους και να στηρίξουν έναν έστω μαζικό αγώνα των εργαζομένων ή έστω της νεολαίας που εκεί κάπως υπάρχουν.

Η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης μας οδηγεί στη γραμμή ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ, πρώτα για να συμβάλλουμε όσο μπορούμε στην ανάγκη εκ νέου συγκρότησης των μετώπων πάλης του λαού. Παντού είναι χρήσιμο να παρεμβαίνουμε με πολιτική ιεράρχηση, όμως και με επίγνωση πως αν θέλουμε να γίνουμε κάποια στιγμή αξιόλογη κομμουνιστική οργάνωση πρέπει να κατακτήσουμε πολιτικοideολογικό στίγμα τόσο με την κίνησή μας με επεξεργασμένες θέσεις, όσο και με τη βαθύτερη και συνολικότερη τοποθέτησή μας σε μια σειρά βασικά ζητήματα.

- Να κριτικάρουμε ξανά και ξανά τον καπιταλισμό και αυτό δεν είναι εύκολο και απλό. Αποδείχτηκε πως ο καπιταλισμός δεν είναι εύκολος αντίπαλος. Να τον κριτικάρουμε χωρίς δάνεια από το ίδιο το σύστημα και τους «αντισυστημικούς του» κάθε λογής, αλλά ούτε και από τους ρεφορμιστές

διορθωτές του. Δεν περιμένουμε να μας πουν οι απολογητές και όλοι όσοι αρνούνται να δουν σοβαρά την υπόθεση της επαναστατικής προοπτικής για τις σύγχρονες τάσεις του συστήματος και το πως κινείται στις μέρες μας.

- Να υπερασπιστούμε την πορεία του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και το σοσιαλισμό που υπήρξε με βάρος στην παλινόρθωση αλλά και σε ενότητα με το πρώτο.
- Τα προηγούμενα όντας μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ταξικής πάλης. Μέσα, παράλληλα και προς ενίσχυση της συμβολής μας στην υπόθεση της συγκρότησης των μετώπων πάλης του λαού, μέσα από τα οποία μπορεί σήμερα να ευνοηθεί η υπόθεση της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης. Πάλη για το μεροκάματο, πάλη ενάντια στον πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας με αποκάλυψη του ρόλου της αστικής τάξης. Αυτά είναι βασικά μέτωπα πάλης σε σαφή αλληλοτροφοδότηση μέσα από την ανάπτυξή τους που πάει παράλληλα με την ενίσχυση της ταξικής κατεύθυνσης σ' αυτά. Από κει και πέρα παρεμβαίνουμε όπου φτάνουμε, όπου έχουμε δυνάμεις, μα η αναφορά μας η ιδεολογικοπολιτική στην υπόθεση της εργατικής τάξης δεν πρέπει να ξεχνιέται ποτέ και πουθενά και πρέπει να διαπερνά την κάθε τοποθέτησή μας. Μόνο αν γίνει ξανά κορμός της λαϊκής πάλης μέσα από τη συγκρότησή της η εργατική τάξη, θα μπορέσει η μαζική λαϊκή αντίσταση και πάλη να γίνει υπολογίσιμη.

Και μόνο μετά από σοβαρά βήματα εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης που δε μπορούν παρά να είναι σε διεθνικό επίπεδο (κάτι που επίσης ξεχνάνε οι προγραμματιστές της ιστορίας), θα υπάρξουν σημαντικές νίκες που θα κατοχυρώνονται με όρους κινήματος και όχι απλά καθυστερήσεις στην επίθεση που ούτε καν αυτές είναι δοσμένες στη σκοτεινή εποχή (πολέμου και συντριπτικής κυριαρχίας του συστήματος) που ζούμε. Ιστορικά όταν το επίπεδο συγκρότησης της εργατικής τάξης προχώρησε τότε απέκτησε και κόμμα και διεθνή και μόνο τότε έγινε απειλή και ειδικά με την ωρίμανση της τρίτης Διεθνούς που έδωσε και την Οκτωβριανή. Τότε έγινε συνείδηση από τα γεγονότα όχι μόνο στην εργατική τάξη μα και στις ευρύτερες εργαζόμενες μάζες πως μπορούν να παλεύουν και να νικούν. Τότε το σύστημα αναγκάστηκε σε σοβαρές υποχωρήσεις.

Έστω και με τα τελευταία «σοβιετικά κατάλοιπα», όπως κυνικά ονομάζουν τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, ακόμη πριν λίγες δεκαετίες με ένα οχτάωρο ζούσες αξιοπρεπώς με την περίθαλψη και τις σπουδές επί το πλείστον δωρεάν. Ταυτόχρονα η πάλη της εργατικής τάξης και του κόσμου της δουλειάς δημιούργησε έναν άλλο πολιτισμό. Επέβαλλε άλλες αξίες και κυριάρχησαν άλλες αντιλήψεις για την ίδια τη ζωή. Σήμερα οι νέοι εργαζόμενοι καλούνται να ζήσουν σε μια ζούγκλα από κάθε άποψη. Εξόντωση από ατελείωτες ώρες δουλειάς, ανέχεια, ανασφάλεια, πολεμική απειλή και παράλληλα πολιτισμός σκουπιδιών έως και κανονικοποίηση της βαρβαρότητας. Αυτός είναι ο όμορφος κόσμος τους απαλλαγμένος σημαντικά (όχι ακόμη εντελώς) από τα «σοβιετικά κατάλοιπα». Είμαστε σίγουρα σε μια άλλη εποχή από εκείνη που η εργατική τάξη και οι λαοί διεύρυναν τις κατακτήσεις τους, πάντα φυσικά με την πάλη τους.

ΖΟΦΕΡΗ ΕΠΟΧΗ. Η ΕΛΠΙΔΑ ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΞΑΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Σήμερα η ταξική πάλη που δεν έπαψε ούτε θα πάψει όσο υπάρχουν ανταγωνιστικές τάξεις, διεξάγεται με όρους αντίστασης από την πλευρά της εργατικής τάξης και των συμμάχων της και όπως φαίνεται αυτή η φάση δε θα είναι πρόσκαιρη. Ήδη μετρά δεκαετίες και δύσκολο να προβλεφθεί πότε το πύκνωμα των αντιστάσεων θα γεννήσει μια νέα ποιότητα. Όποιοι θέλουν να υπηρετήσουν την υπόθεση της πάλης των μαζών οφείλουν με τόλμη να βλέπουν ξεκάθαρα αυτή την πραγματικότητα. Ακόμη πως η σαρωτική επίθεση του συστήματος τις τελευταίες δεκαετίες έχει διαλύσει τα μέτωπα πάλης του λαού και έτσι οι αντιστάσεις πέρα του ότι έχουν αραιώσει είναι ασύνδετες και σχετικά εύκολα υπερνικούνται από την επίθεση του συστήματος. Φυσικά υπάρχουν και νικηφόρες αντιστάσεις αλλά κατά βάση η επίθεση προχωράει.

Προχωράνε και οι συνέπειες στη ζωή των εργαζομένων. Εκρηκτικές καταστάσεις δημιουργούνται και έτσι η επιμονή των εργαζομένων να θέλουν να ζήσουν γεννά και θα γεννά νέες συχνά πιο σφοδρές αντιστάσεις που όμως (είτε μας αρέσει είτε όχι) θα έχουν για καιρό μεγάλα ελλείμματα και συνεχώς θα ξεφεύγουν από τις προδιαγραφές αυτών που προγραμματίζουν την ιστορία. Τα πράγματα είναι δύσκολα και θα είναι για καιρό. Ο πόλεμος, η φασιστικοποίηση και οι δυσκολίες της ζωής που πυκνώνουν είναι η μια πλευρά της δυσκολίας. Αυτή η πλευρά δεν είναι ιστορικά πρωτόγνωρη στα χρόνια του καπιταλισμού. Πιο σημαντική στις μέρες μας είναι η πραγματικότητα της απελπισίας και της έλλειψης οράματος και προοπτικής. Η κατασυκοφάντηση του σοσιαλιστικού οράματος είναι μια πραγματικότητα που πρέπει ν' αντιμετωπιστεί με την ακούραστη προσπάθεια των κομμουνιστών. Εδώ φυσικά χωράει πολύ συζήτηση για το ποια πρέπει

να είναι η προσπάθεια και αν μια σειρά στάσεις και επιλογές βοηθάνε την υπόθεση. Μιλάμε για τις αντεπιθέσεις του αέρος που σαλπίζουν συχνά και για τους εύκολους και γρήγορους δρόμους. Η όποια προσπάθεια, σε οποιοδήποτε από τα πολλά επίπεδα (πολιτικό, θεωρητικό, πολιτιστικό, ιδεολογικό) που είναι ανάγκη να δοθούν απαντήσεις θα είναι γόνιμη εφόσον είναι γειωμένη και σε οργανική σύνδεση με την ταξική πάλη, έτσι όπως αυτή διεξάγεται στις μέρες μας. Και αυτό σίγουρα δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Γιατί αφενός όλα τα επίπεδα είναι αναγκαία και από την άλλη υπάρχουν τα ιστορικά όρια, τα όρια που βάζουν οι συσχετισμοί που πρέπει να προσπαθούμε να τα ξεπεράσουμε, μα ήδη απογειωνόμαστε όταν ξεχνάμε ότι υπάρχουν.

Η αξία της προσπάθειάς μας κρίνεται από το βαθμό επάρκειά της σε όλα τα επίπεδα που αναφέραμε, με κρίσιμο τη γείωση και τη δυνατότητα αναγνώρισης της ανεπάρκειας που έτσι κι αλλιώς θα μας συνοδεύει, θα εκδηλώνεται συνεχώς και θα αντιμετωπίζεται στην κίνηση και στην πάλη. Μέσα στην πάλη και με την πάλη, στόχοι θα καταχτιούνται και θα μπαίνουν νέοι στόχοι όπου πάλι θα είμαστε ανεπαρκείς κ.ο.κ. Θα τολμούσαμε τη διατύπωση πως η αίσθηση επάρκειας σε οποιουδήποτε συσχετισμούς είναι εφησυχασμός αντεπαναστατικής φύσης. Ούτε φυσικά είμαστε αγνωστικιστές. Κάθε άλλο!

Το σοσιαλιστικό όραμα μπορεί να εμπνεύσει ξανά τις εργαζόμενες μάζες στο βαθμό που οι πρωτοπόροι φορείς του οράματος και το «επεξεργάζονται» αξιοποιώντας την πείρα της προηγούμενης πορείας, αλλά ταυτόχρονα παίρνουν και δίνουν όντας στην πρώτη γραμμή της ταξικής πάλης. Πάντα με γείωση, πάντα επιδιώκοντας γλώσσα και κώδικες επικοινωνίας με την εργατική τάξη και το λαό και παλεύοντας να δώσουν απαντήσεις με όρους ταξικής πάλης. Δηλαδή στα ζητήματα που θέτει η ζωή με πολιτική ιεράρχηση, αλλά και ολιστική θεώρηση όχι γενικώς επιστημονική αλλά εκείνη που πεποίθησέ της έχει την επανάσταση και τις κομμουνιστικές ιδέες σαν τη μόνη νιότη του κόσμου που αξίζει να παλέψουμε κόντρα στη σαπίλα του συστήματος.

Μ' αυτό το κείμενο θέλουμε έστω συνθηματικά να καταγράψουμε κάποια βασικά ιδεολογικά στοιχεία της ταυτότητάς μας. Να περιγράψουμε τη βασική αντίληψη με την οποία ήδη κινούμαστε και δεν πάψαμε ποτέ, γιατί δεν είμαστε και χθεσinoί. Και φυσικά δεν είμαστε ακτιβιστές, εργατιστές ή κινηματίες θεματικών δράσεων. Θέλουμε να είμαστε κομμουνιστές. Και αυτή τη βασική μας αντίληψη θέλουμε να την εξελίξουμε σε επαναστατική κατεύθυνση μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ταξικής πάλης.

Επιμένουμε αταλάντευτα με το Μαρξισμό – Λενινισμό. Είμαστε και εμείς γέννημα της λαμπρής πορείας του Εργατικού Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κινήματος (Ε.Ε.Κ.Κ.). Επιμένουμε και μιλάμε για λαμπρή πορεία παρά τη σαφή εκτίμηση (την οποία καταθέτουμε καθαρά) πως σήμερα το Ε.Ε.Κ.Κ. είναι σε φάση διάλυσης. Δεν είμαστε νοσταλγοί του ένδοξου παρελθόντος του κινήματός μας. Δεν εξιδανικεύουμε το χθες του. Γνωρίζουμε και αναμετριάμαστε με τα λάθη και τις ανεπάρκειες του που δεν επέτρεψαν τη συνέχιση της νικηφόρας πορείας του. Επιμένουμε με ζωντανούς όρους του σήμερα όχι σε κάτι νεκρό αλλά στην επαναστατική αντίληψη του Ε.Ε.Κ.Κ. που μπορεί και ζωντανεύει, έστω αποσπασματικά για την ώρα, καθημερινά στην ταξική πάλη. Και φυσικά μέσα από το πύκνωμα των αντιστάσεων και το πολιτικό ανέβασμα των ταξικών συσχετισμών και μόνο έτσι θα περάσουμε από την αποσπασματική νοσταλγική και αποκομμένη από το σήμερα αναφορά στο Ε.Ε.Κ.Κ. σε ένα νέο γύρο εκ νέου συγκρότησής του. Να γιατί το σύστημα με ζωντανούς όρους από την Καμάλα Χάρις και τον Τραμπ μέχρι τον Πούτιν αναπαράγει συνεχώς τον αντικομμουνισμό έστω και αν «ο κομμουνισμός είναι νεκρός».

ΚΡΙΣΙΜΑ ΣΗΜΕΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ

Ίσως θα έφτανε να πούμε ότι τασσόμαστε να υπηρετήσουμε την υπόθεση της εργατικής τάξης και την ιστορική της αποστολή. Δεν υπάρχει κομμουνιστικό κίνημα χωρίς εργατικό κίνημα. Ούτε φυσικά πολύ περισσότερο μπορούμε να μιλάμε στα σοβαρά για κόμμα της εργατικής τάξης με δοσμένη την πλέρια αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Μια σειρά οργανώσεις του εξωκοινοβουλίου πλειοδοτούν τελευταία σε αναφορές στον κομμουνισμό και στο κομμουνιστικό κόμμα που θέλουν να χτίσουν, ξεκινώντας όλοι τους με τα προγράμματα που ξεκινάνε από το σήμερα. Άλλα φτάνουν μέχρι την επανάσταση ξεκαθαρίζοντας σε μεγάλο βαθμό από τα σήμερα και το χαρακτήρα της αλλαγής και άλλοι ακόμη πιο φαιδρά φτάνουν έως και τον κομμουνισμό.

Για την περίπτωση του ΚΚΕ το κόμμα της εργατικής τάξης είναι εδώ και όσοι πιστοί προσέλθετε...

Για άλλους ανάλογα αρκεί να ενωθούν τα Μ-Λ κ.ο.κ. Από την πλευρά μας θα επενδύσουμε τις δυνάμεις μας στην προσπάθεια συμβολής καταρχήν στην άμεση ανάγκη συγκρότησης των μετώπων πάλης του λαού που αν μη τι άλλο υπολείπονται δραματικά σε παγκόσμιο επίπεδο στη σφοδρή και χωρίς όρια επίθεση κεφαλαίου ιμπεριαλιστών.

Το κομμουνιστικό κόμμα αναπτύχθηκε σαν μια συνολικότερη κοσμοαντίληψη και ιδεολογία πάλης της εργατικής τάξης και των συμμάχων της για το μέλλον όλης της ανθρωπότητας. Μέσα πάντα και με προϋπόθεση την ύπαρξη σε πρώτη γραμμή της πάλης την εργατική τάξη που ήδη από τα χρόνια των Μαρξ-Ένγκελς συγκρούονταν με τους εκμεταλλευτές της και επιζητούσε τα σοσιαλιστικά απελευθερωτικά οράματα, αξιοποιώντας καταρχήν τους λεγόμενους ουτοπικούς σοσιαλιστές σαν τον Προυτόν κ.λπ. Σήμερα μιλάμε για τη διάλυση του Ε.Ε.Κ.Κ. και την πλέρια αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν αφορά απλώς την οργάνωσή της στα συνδικάτα, τα οποία άλλωστε σε Δυτική Ευρώπη-ΗΠΑ παραμένουν ενίοτε και δυνατά.

Το ζητούμενο της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της αφορά τον πολιτικό και ιδεολογικό προσανατολισμό που οφείλει να κατακτήσει για να μπει ξανά στο δρόμο της ιστορικής της αποστολής. Να γίνει, σαν τάξη και σε παγκόσμια κλίμακα, η πρωτοπορία στη συγκρότηση της συμμαχίας για την επανάσταση και το σοσιαλισμό. Έχοντας επίγνωση της σημερινής πραγματικότητας της εργατικής τάξης και αυτού του ζητούμενου μπαίνει το ζήτημα από που ν' αρχίσουμε. Όχι δεν είμαστε στην εποχή που ο Λένιν έγραφε το «τι να κάνουμε». Τότε η εργατική τάξη μάχονταν αποφασιστικά με όρους ταξικών συγκρούσεων τουλάχιστον σ' όλη την Ευρώπη. Σήμερα η διάλυση είναι πραγματικότητα είτε θέλουμε να τι δούμε είτε όχι. Δεν είναι επιτρεπτό για μας να λείπουμε από λαϊκές αντιστάσεις και εστίες αντίστασης που μπορούμε να υπηρετήσουμε στο όνομα μεγαλεπίβουλων πολιτικών στόχων και κομμουνιστικών προγραμμάτων του αέρος που καταντούν αφηγήματα σεχταριστικών ομάδων που τελικά αυτοαναπαράγονται χωρίς όμως να συμβάλλουν πουθενά. Έχουμε οπωσδήποτε ιδεολογικές αναφορές αλλά για να εμπνεύσουμε σ' αυτές και να συμβάλλουμε να γίνει ξανά ελκτικό το σοσιαλιστικό όραμα πρέπει να είμαστε στην πρώτη γραμμή της λαϊκής πάλης. Αυτό είναι ένα βασικό ζήτημα που πρέπει να γίνει χαρακτηριστικό της αντίληψής μας.

Μόνο με μια τέτοια αντίληψη μπορούν να υπάρξουν κομμουνιστές σε κάθε εποχή και στην εποχή μας. Για να το ελαφρύνουμε, μόνο μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ταξικής πάλης μπορούν κάποιοι πρωτοπόροι εργάτες και κακά τα ψέματα κυρίως διανοούμενοι να πιάσουν το νήμα της ήδη υπάρχουσας ιστορικής προσφοράς του Ε.Ε.Κ.Κ. του προηγούμενου κύκλου και να το αξιοποιήσουν συμβάλλοντας στο πολιτικό μέστωμα των αντιστάσεων της εποχής μας.

Ο προηγούμενος κύκλος μας προσφέρει την αντίληψη του διαλεκτικού υλισμού και τη θεωρία του Μαρξ για το κεφάλαιο και την υπεραξία σαν βάση. Τη θεωρία του Λένιν για τον ιμπεριαλισμό, το κράτος και την επανάσταση, καθώς και τη φιλοσοφία που αντιστοιχεί στη μαρξιστική κοσμοθεωρία και την αντίληψή του για την επαναστατική τακτική της συγκεκριμένης ανάλυσης της συγκεκριμένης κατάστασης. Στην ίδια αντίληψη απέναντι στις τεράστιες απαιτήσεις στην κίνηση και στην πράξη της πρωτόγνωρης σοσιαλιστικής οικοδόμησης κινήθηκε ο Στάλιν και ανάλογα με τη δικιά του προσφορά θεωρίας και πράξης, ο Μάο. Το μεγαλύτερο από κάθε άποψη κίνημα στην ιστορία της ανθρωπότητας έθρεψε και το έθρεψαν χιλιάδες πρωτοπόροι μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης. Για πάνω από έναν αιώνα από την κομμούνα μέχρι τη Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση (ΜΠΠΕ), της γης οι κολασμένοι έκαναν βήματα και άλματα προκειμένου να επιβάλλουν το δίκιο τους στους εκμεταλλευτές και για πρώτη φορά έβαλαν σε κίνηση και πράξη τα σοσιαλιστικά οράματα. Τα οράματα του δίκιου, της απελευθέρωσης και της ανθρωπιάς που πάντα γεννιούνται σαν πόθος στους από κάτω μα ποτέ άλλοτε στην ιστορία δεν είχε κατορθωθεί να γίνουν κοινωνική πράξη και έτσι μετά το 1917 να ανοίξει μια νέα σελίδα στην ανθρώπινη ιστορία. Σήμερα υπάρχει η ιστορία αυτή, μα υπάρχει πλέον και η ιστορία της ήττας και η πραγματικότητα της σημερινής διάλυσης με συκοφαντημένο το σοσιαλιστικό όραμα και το σύστημα παρά την κρίση, τη βαρβαρότητα και τη σαπίλα του να φαντάζει ξανά ανίκητο έστω κι αν απειλεί την ανθρωπότητα ακόμη και με τον πυρηνικό εφιάλτη.

Εδώ είμαστε και μ' αυτούς τους όρους διεξάγεται η ταξική πάλη στην εποχή μας. Όχι δε ζούμε το τέλος του κομμουνισμού, πολύ περισσότερο το τέλος της ιστορίας ή το τέλος του κόσμου. Ζούμε μια άσχημη και επικίνδυνη εποχή μα η ταξική πάλη συνεχίζεται ξεκάθαρα, η ιστορία δε τελείωσε και σ' αυτή τη βάση ας δούμε τη συνεισφορά μας. Η αποτίμηση της ιστορίας και της προσφοράς του Ε.Ε.Κ.Κ. στο ιστορικό της πλαίσιο και με την αντίληψη που μας την προσφέρει η όλη θεωρητική δουλειά του Β. Σαμαρά είναι σπουδαία παρακαταθήκη σ' ότι μας αφορά και φυσικά είναι στη διάθεση και όποιου άλλου το θελήσει. Νιώθουμε χρέωσή μας την ανάδειξη αυτής της δουλειάς, όσο και το προχώρημά της, όταν και εφόσον διαμορφώσουμε τους απαιτούμενους όρους. Ωστόσο, όπως μας δίδαξε και ο Β.Σ. και αποτελεί και τον πυρήνα της αντίληψης του μαρξισμού-λενινισμού, κριτήριο της αλήθειας είναι η πράξη. Χωρίς πρακτικίστικη αντίληψη αλλά με επαναστατική ας κάνουμε βήματα πράξης στο κίνημα με πρώτο φυσικά

τη συγκρότηση και στοιχειώδη ανάπτυξη μιας πολιτικής ομάδας που θα επιδιώκει να λειτουργεί με όρους οργάνωσης μέσα στο κίνημα και την ταξική πάλη. Με ταξικό επαναστατικό στίγμα και πλήρη επίγνωση της πραγματικότητας.

Τι σημαίνει όμως η προσφορά μας πιο συγκεκριμένα στο δυνάμωμα των αντιστάσεων; Τι σημαίνει μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ταξικής πάλης;

Σημαίνει θέσεις και απαντήσεις αλλά όχι με όρους τσελεμεντέ και μάνουαλ. Θέσεις και απαντήσεις ζωντανές κάθε φορά παραγμένες σε οργανική σχέση με τη συμμετοχή μας στην ταξική πάλη σ' όλα τα επίπεδα που αυτή διεξάγεται.

Στο πολιτικό με γειωμένες εκτιμήσεις στη βάση δεδομένων και όχι σεναρίων και αναπαραγωγή των αναλύσεων του συστήματος όπως π.χ. πράττουν κάποιοι τελευταία με τον παγκόσμιο πόλεμο

Στο ιδεολογικό με αξιοποίηση της προίκας, με σεμνότητα αλλά και αγωνία απάντησης χωρίς λογική επάρκειας.

Στο επίπεδο του κινήματος με θέσεις και απαντήσεις στο ζήτημα των στόχων πάλης κάθε φορά π.χ. πάλη για αυξήσεις μισθών ή τσουβάλι αιτημάτων; Των μορφών πάλης π.χ. απεργία διαδήλωση και ότι κάθε φορά αντιστοιχεί χωρίς υποτίμηση των πιο μικρών εστιών αντίστασης. Όχι εξτρεμισμοί, όχι εικονικά, όχι μικροκομματικές συμπεριφορές στο ζήτημα της κοινής δράσης. Τοποθέτηση για μορφές οργάνωσης. Εδώ με απώτερο στόχο την οργάνωση της εργατικής τάξης στο κόμμα της και των συμμάχων της στα σοβιέτ, ως αρκεστόμε σήμερα σ' αυτά που είναι εφικτά για να μη σκαρώνουμε καρικατούρες. Επιτροπές αγώνα, πρωτοβουλίες, αλλά και η πιο στοιχειώδης οργάνωση των όποιων εστιών αντίστασης είναι συχνά κρίσιμο ζήτημα στην πάλη του λαού. Στόχοι πάλης λοιπόν που να συμβάλλουν στο πολιτικό προχώρημα σε επαναστατική κατεύθυνση. Αντίστοιχες μορφές πάλης που να συγκροτούν και να δυναμώνουν το κίνημα και φυσικά οργάνωση- οργάνωση- οργάνωση σαν λογική, σε όλα τα επίπεδα. Κούφιοι οργανωτισμοί χωρίς πολιτικό περιεχόμενο καταντούν διοικητισμοί, και είναι τουλάχιστον βλαβεροί για την όποια προσπάθεια επαναστατικής ή κομμουνιστικής συγκρότησης.

Στο πολιτικό επίπεδο δεν υποτιμούμε την άποψή μας, ούτε την αποφασιστικότητά μας. Όμως είμαστε μια πολιτική ομάδα ολιγομελής που θέλει να αναπτυχθεί, να λειτουργήσει με όρους κομμουνιστικής οργάνωσης και να γίνει κομμουνιστική οργάνωση. Ζητούμενο φυσικά στο μέλλον το κόμμα της εργατικής τάξης αλλά γνωστές οι προϋποθέσεις στο επίπεδο συγκρότησης της εργατικής τάξης αλλά και αυτών που θέλουν να είναι πρωτοπορία. Προϋποθέσεις που δε θα πέσουν από τον ουρανό, ούτε θα παραχθούν στα κεφάλια μας. Και το κορυφαίο το κόμμα και όλα τα προηγούμενα επίπεδα συγκρότησης – οργάνωσης παράγονται μέσα στην ταξική πάλη με όρους ταξικής πάλης και φτιάχνονται για να την υπηρετούν και να την πηγαίνουν μπροστά. Προϋποθέσεις η γείωση και η σταθερή αναφορά στην επαναστατική προοπτική.

ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΕΚ ΝΕΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Έγιναν σημαντικά βήματα σοσιαλιστικής οικοδόμησης σε μία μόνη χώρα την Ε.Σ.Σ.Δ. και ήταν κοσμο-ιστορικής σημασίας η επιλογή και η νίκη της Οκτωβριανής επανάστασης. Πρώτα- πρώτα ήταν ανάγκη ζωής το σύνθημα Ειρήνη- Ψωμί- Γη για τους αγρότες, που ένωσε εργάτες, στρατιώτες και αγρότες και για να υλοποιηθεί έπρεπε να περάσει όλη η εξουσία στα σοβιέτ. Δεν υπήρχε σχέδιο (δεν αντιστοιχούν τα προκατασκευασμένα σχέδια στη μαρξιστική αντίληψη ως το καταλάβουμε). Όλοι υπολόγιζαν την επανάσταση σε Αγγλία- Γαλλία και μετά στη Γερμανία που έγινε, μα δε νίκησε. Όμως σ' ότι αφορά το μια μόνη χώρα πέρα από το μέγεθος της Ρωσίας που λέγεται, το κρίσιμο είναι πως από την κομμούνα του Παρισιού στα 1871 μέχρι την Οκτωβριανή το φάντασμα του κομμουνισμού πάνω από την Ευρώπη δεν ήταν στα φουσκωμένα μυαλά των Μάρξ- Έγκελς να αντιστοιχούσε σε μια πορεία συγκρότησης της εργατικής τάξης που συγκροτούνταν επαναστατικά και σε τάξη για την ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτή η συγκρότηση εξελίσσονταν και ωρίμαζε μέσα από σκληρές μάχες για τη ζωή της εργατικής τάξης από τα εργοστάσια της Αγγλίας και τους χαρτιστές σχεδόν έναν αιώνα πριν το 1917 και από την κομμούνα και συγκρότηση της πρώτης διεθνούς λίγο πριν την κομμούνα, που ξεπεράστηκε από τη δεύτερη και έφτασε στην Τρίτη του Λένιν και της επανάστασης.

Η Ευρώπη όπου κυρίως εξελίσσονταν αυτή η διαδικασία συγκρότησης είχε φυσικά άλλο βάρος στον κόσμο εκείνη την εποχή. Ωστόσο όπου αναπτύσσονταν η κεφαλαιοκρατία άρα και το προλεταριάτο, το τελευταίο έπαιρνε τα μηνύματα από το ευρωπαϊκό κέντρο, από το Σικάγο του 1886 ως την Καντόνα της Κίνας τα επόμενα χρόνια.

Όταν η εργατική τάξη στα 1886 έθεσε ζήτημα 8ωρου δε νοιάστηκε για τον εκβιασμό της εθνικής οικονομίας, ούτε για εκείνο της βιωσιμότητας των επιχειρήσεων. Η εργατική τάξη ήξερε ότι δικαιούται να

ζήσει και ωριμάζοντας η συγκρότησή της το έθεσε αποφασιστικά για να αντιμετωπιστεί με κρεμάλες στο Σικάγο, όπως άλλωστε με πολύ περισσότερες κρεμάλες η κομμούνια λίγα χρόνια πιο πριν. Παρόλες τις αδυναμίες της ωστόσο έκανε την αποκοτιά να θέσει ζήτημα εξουσίας και να την κρατήσει 71 μέρες. Οι μπολσεβίκοι το 1917 με τη Λενινιστική ηγεσία έβαλαν στην άκρη τους προδότες της β' Διεθνούς που υποστήριζαν το μακελειό του Α' παγκοσμίου πολέμου με τον σοσιαλσυντακτισμό τους. Με την επανάσταση σταμάτησαν το σφαγείο του πολέμου και ξεκίνησαν την οικοδόμηση μια άλλης σοσιαλιστικής πατρίδας. Εκείνη που πίστευε στην Ειρήνη και στον άνθρωπο και συγκεκριμένα στον άνθρωπο που του αξίζει και μπορεί να ξαναδεί με σύγχρονους όρους την εργασία σαν δημιουργία και όχι σαν καταπίεση και αλλοτρίωση έως και εξόντωση.

Όρος γι' αυτό η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Κάτι τέτοιο είναι ιστορικά ώριμο, εφικτό και αναγκαίο μιας και ο ιμπεριαλισμός είναι το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού. Γι' αυτό πάλεψε και έκανε σημαντικά βήματα το ρωσικό προλεταριάτο και έδωσε κουράγιο παγκόσμια στην εργατική τάξη και τους λαούς να παλέψουν και να κατακτήσουν σημαντικά βήματα σ' ότι αφορά τη ζωή και το δίκιο τους. Η πορεία εφόδου της πάλης των λαών τα επόμενα χρόνια συνέτριψε (όχι χωρίς κόστος) το εμπόδιο του ναζιφασισμού που επιλέχτηκε για να φράξει ο δρόμος στον μπολσεβικισμό. Τη συνέχεια μετά την ήττα της Γερμανίας του Χίτλερ πήραν οι ΗΠΑ του Τρούμαν και του Μακάρθι που ξεκίνησαν με τον τρόπο της Χιροσίμα, την Κορέα, το Βιετνάμ, τις χούντες κ.ο.κ. Κάθε άλλο παρά θέλουμε να ξεφύγουμε από (την εξίσου αλλά με αντίθετο πρόσημο με την επανάσταση του 1917) ιστορικής σημασίας παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Ε.Σ.Σ.Δ. και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες.

Δεσμευόμαστε καταρχήν να αξιοποιήσουμε τα μέγιστα τη σπουδαία δουλειά του Βασίλη Σαμαρά και με δοσμένα τα ελλείματά μας σήμερα δε ξεχνάμε ωστόσο πως ένας σημαντικός όρος για το προχώρημα της συμβολής στην υπόθεση της εργατικής τάξης είναι οι παραπέρα απαντήσεις που πρέπει να δοθούν από τους κομμουνιστές σ' όλο τον κόσμο στο ζήτημα της παλινόρθωσης. Στο γιατί πισωγυρίσαμε και δεν θα αρκεστούμε στο γενικά ολόσωστο πως η ιστορία δεν πάει ευθύγραμμα μπροστά. Η εργατική τάξη και οι εργαζόμενες μάζες δεν παίζουν με την υπόθεση της επανάστασης και θέλουν συγκεκριμένες απαντήσεις. Σε κάθε περίπτωση σ' ότι αφορά την παλινόρθωση να προσθέσουμε πως θεωρούμε σπουδαία τη μάχη των κινέζων κομμουνιστών και ιδιαίτερα αυτών που ηγήθηκαν στη μάχη του κινέζικου προλεταριάτου στην Μ.Π.Π.Ε. που δεν απέτρεψε την παλινόρθωση του καπιταλισμού και στην Κίνα, όμως ήταν μια μάχη που δόθηκε με όρους μαζών. Ήταν μια σημαντική αναλαμπή σε μια πορεία όμως παγκόσμιας υποχώρησης που στον πυρήνα της επανάστασης στο ζήτημα της συγκρότησης της εργατικής τάξης σε συνθήκες σοσιαλισμού και όχι μόνο είχαν τεθεί ζητήματα που έμειναν αναπάντητα και παλιές αδυναμίες (αντί να απαντούνται επαναστατικά), έδιναν χώρο σε αναθεωρήσεις της ουσίας του Μαρξισμού – Λενινισμού. Η μετακίνηση της εργατικής τάξης από την πρώτη γραμμή εκδηλώθηκε στην ίδια την επαναστατική Ε.Σ.Σ.Δ. πολύ πριν το 1956 και παρότι έγιναν προσπάθειες αντιμετώπισης δεν ήταν επαρκείς όπως αποδείχτηκε. Στη συνέχεια και συνειδητά μετά το 1956 (20^ο συνέδριο) η μετακίνηση της εργατικής τάξης από τον κεντρικό της ρόλο έγινε συστηματική περιθωριοποίηση. Εκεί άνθισαν οι νέες θεωρίες της Ε.Τ.Ε. που τροφοδοτούν ακόμη και σήμερα τις καθαρά αστικές απόψεις που μιλάνε για το τέλος της εργατικής τάξης άρα και του κομμουνισμού, τα ρομπότ, την τεχνητή νοημοσύνη κ.ο.κ.

Εκεί παραμένει το σύνολο παλιών και νέων ρεφορμιστών. Ο Ρίχτα της Τσεχοσλοβακίας και τα σοβιετικά πανεπιστήμια πλέον των ρεβιζιονιστών παράξανε φανταχτερά σκουπίδια υποδεέστερα του σπουδαίου θεωρητικού αλλά αποστάτη Κάουτσκι. Όμως τότε είμασταν ήδη στην εποχή της τρίτης διεθνούς. Οι σύγχρονοι εργολάβοι της αναθεώρησης του Μαρξισμού πατώντας κυρίως στην αμάθεια με βάση τους συσχετισμούς με θράσος αξιοποιούν τους πρώιμους συλλογισμούς του Μαρξ όταν ακόμη συγκροτούσε τη σκέψη του για να αποδώσει στο παγκόσμιο προλεταριάτο το έργο της ζωής του, το Κεφάλαιο. Το έργο του που κόντρα σε φετίχ που παραμένουν και ενισχύονται λόγω συσχετισμών εξηγεί πως η υπεραξία δημιουργεί το κεφάλαιο και άρα χωρίς την εργατική τάξη που παράγει υπεραξία δεν υπάρχει καπιταλισμός. Ο καπιταλισμός επομένως θα καταργηθεί από την επανάσταση της εργατικής τάξης και μόνο απ' αυτήν και έτσι ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ ΒΑΣΙΚΟ και ΑΝΑΓΚΑΙΟ γι' αυτούς που νοιάζονται γι' αυτή την υπόθεση είναι η συμβολή στην υπόθεση της συγκρότησής της. Πρώτα-πρώτα σήμερα (με δοσμένη τη συνολική διάλυση) μέσα από την κίνηση και τη συμβολή στην ανασύσταση των μετώπων πάλης του λαού. Συμβολή που γίνεται άλλωστε ουσιαστική και επενδύει και σε επόμενα βήματα όταν δε ξεχνάει το πρωταρχικό – βασικό και αναγκαίο και όχι μόνο σαν θεωρητική αναφορά. Το επίπεδο συγκρότησης της εργατικής τάξης είναι λοιπόν το πρωταρχικό – βασικό και αναγκαίο και το μέτρο προχωρήματος της ωρίμανσης και

αποτελεσματικότητας των αγώνων των μαζών για τη ζωή και το δίκιο τους κόντρα στο σύστημα της βαρβαρότητας.

Σ' όλα τα μέτωπα της πάλης του λαού μπορεί να υπηρετείται αυτή η επαναστατική αντίληψη και είναι και η καλύτερη τελικά συμβολή στην ανάπτυξή τους. Όμως κανένα μανιφέστο, πρόγραμμα ή όποιο άλλο αφήγημα μιας οργάνωσης δε δικαιούται να μπαίνει π.χ. προϋπόθεση για την κοινή δράση που γίνεται αναγκαία σε κάθε βήμα της κίνησης των μαζών. Πολύ περισσότερο μικροκομματικοί υπολογισμοί και υποκειμενισμοί που δυστυχώς περισσεύουν σήμερα.

Θέλουμε να υπάρξουμε σαν πολιτική οντότητα. Όμως το στοίχημά μας δεν απαντιέται με την κατάθεση του προγράμματός ή έστω κάποιου μανιφέστου, αλλά καταχτάμε στίγμα και ταυτότητα πραγματώνοντας την αντίληψή μας σε κίνηση. Νιώθουμε πολύ ισχυροί με τις αναφορές μας στο Μαρξισμό - Λενινισμό και στην αντίληψη που προσφέρει σε όποιους το θέλουν το έργο του Β.Σ. . Είμαστε περήφανοι όπως και άλλοι (το πιστεύουμε) στην αριστερά για την κληρονομιά του Ε.Ε.Κ.Κ., όμως δεν είμαστε νοσταλγοί και εικονολάτρες. Η ίδια κληρονομιά έχει διαφορετικές ερμηνείες και αξιοποιήσεις. Εμείς με επίγνωση της εποχής θέλουμε μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ενότητας και πάλης να ενωθούμε όσο μπορούμε αλλά και να διασπαστούμε αποφασιστικά από το ρεφορμισμό, το σεχταρισμό και κάθε λαθεμένο δρόμο που επιδιώκει διαφυγές από τα δύσκολα της ταξικής πάλης.

ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΗΣ

Η πραγματικότητα της ταξικής πάλης είναι δύσκολη γι' αυτούς που επιλέγουν να υπηρετήσουν την υπόθεση των μαζών. Τα έργα και οι ημέρες του ΣΥΡΙΖΑ που στην αποθέωση σποράς αυταπατών θα έσκιζε τα μνημόνια και μετά επέβαλε το 4^ο και το χειρότερο, θα έλεγε κανείς ότι για χρόνια θα απέτρεπε τους αριστερούς από την αναζήτηση εύκολων δρόμων. Κάτι τέτοιο θα ήταν λογικό μιας και εύκολα σήμερα μπορεί να δει κανείς πόσο αξιοποιήθηκαν από το σύστημα η νομιμοποίηση της αντεργατικής του επίθεσης αλλά και η επέκταση των βάσεων και η εμπλοκή στα σχέδια των ΗΠΑ- ΝΑΤΟ που πρόσφερε η υποτιθέμενη αριστερή κυβέρνηση. Η αντοχή της στυγνής αντιλαϊκής κυβέρνησης Μητσοτάκη οφείλει πολλά στους «αριστερούς» προκατόχους της.

Όμως οι φορείς των ρεφορμιστικών αυταπατών δε διδάσκονται. Κάτι τέτοιο είναι έξω από τη μικροαστική φύση τους. Σ' αυτές τις αυταπάτες των μικροαστικών στρωμάτων άλλωστε στηρίζεται η κυριαρχία από κάθε άποψη του συστήματος. Μόνο μια συγκροτημένη εργατική τάξη μπορεί να γίνει σταθερά κορμός των ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων στην αντικειμενική ανάγκη τους να παλέψουν ενάντια στο σύστημα που τις εκμεταλλεύεται και τις καταπιέζει.

Δε βάζουν μυαλό οι φορείς των ρεφορμιστικών αυταπατών και οι θιασώτες των εύκολων δρόμων. Χρειάζεται η συστηματική αποκάλυψή τους και της ιδιαίτερης περίπτωσης του ΚΚΕ ανάμεσά τους με τα σχέδια νόμου στη βουλή και τον ευεργετικό για το σύστημα σοσιαλπατριωτισμό του. Όμως το καθήκον της αποκάλυψης του ρεφορμισμού δεν πρέπει να μας οδηγεί στο σεχταρισμό και στην αυτό-περιθωριοποίηση. Πρέπει να είμαστε μέσα στην κίνηση του κόσμου στην οποία είναι δοσμένο πως στο πλαίσιο αυτών που τη συναπαρτίζουν θα υπάρχουν πάντα και αυτοί που θα έλκονται από τους εύκολους δρόμους των αυταπατών που οδηγούν έως και σε τραγικά πιασγυρίσματα. Όπως θα υπάρχουν ,ο σεχταρισμός ο ελιτισμός και άλλα βλαπτικά πολιτικά ρεύματα και λαθεμένες αντιλήψεις.

Η γραμμή της κοινής δράσης και της ενότητας και πάλης δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Ουσιαστικά υπηρετείται (κάποιοι το έχουμε ζήσει στο παρελθόν) από τους φορείς των απόψεων που έχουν κρυστάλλινη, σταθερή και αταλάντευτη αναφορά στην υπόθεση της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Οι ρεφορμιστές (μεταρρυθμιστές) είναι οι χειρότεροι εχθροί των μεταρρυθμίσεων. Αυτό αποδειχνει η ζωή με τα πιασγυρίσματα που επιφέρουν οι ρεφορμιστικές αυταπάτες των εύκολων δρόμων που (ιδιαίτερα στους συσχετισμούς της εποχής μας) εύκολα και αποτελεσματικά αξιοποιούνται από το σύστημα. Οι πρωτοπόροι του κινήματος έχουν καθήκον να διδαχθούν από την ιστορία. Να καταλάβουν σε βάθος και να αναδείξουν όσο γίνεται καλύτερα στην εργατική τάξη, τη νεολαία και όλο το λαό πως το σύστημα είναι πιθανόν να υποχωρήσει σε σοβαρές φιλολαϊκές μεταρρυθμίσεις (έχει συμβεί στην εποχή της εφόδου του Ε.Ε.Κ.Κ.) μόνο εφόσον απειληθεί. Αυτό μας διδάσκει όλη η ιστορία της ταξικής πάλης των προηγούμενων αιώνων.

Κρίσιμο ζητούμενο επομένως είναι η εκ νέου δημιουργία της «απειλής» σε διεθνική κλίμακα. Δηλαδή η εκκίνηση της διαδικασίας εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της.

Μα αργεί η εκκίνηση μιας τέτοιας διαδικασίας ξανά στην εποχή μας, θα πει κάποιος. Τι κάνουμε μέχρι τότε;

Ίσως αυτό είναι το πιο κρίσιμο ερώτημα της ταξικής πάλης (είπαμε δε σταματά) σ' ότι αφορά ιδιαίτερα αυτούς που θέλουν να είναι στην πρώτη γραμμή. Είπαμε ήδη. Αντιεφορμιστική πάλη αλλά όχι σεχταρισμός και αυτοπεριθωριοποίηση. Μέσα στους λαϊκούς αγώνες, στην πρώτη γραμμή με πνεύμα κοινής δράσης, όχι διάλυσης και απώλειας επαναστατικού στίγματος. Η ευνόηση της κίνησης των μαζών ακόμη και με τις πιο μικρές εστίες αντίστασης είναι όρος για να διαμορφωθεί έδαφος για να φυτρώσουν και να καρπίσουν στην πορεία οι επαναστατικές απόψεις. Και όπως σ' ολόκληρη τη φύση δεν υπάρχουν καθαρότητες έτσι και στο προτσές της κίνησης είναι δοσμένη η αναγκαιότητα της κοινής δράσης ακόμη και με το ρεφορμισμό, την αναρχία και γρνικότερα πολιτικά ρεύματα που παρεκκλίνουν από την επαναστατική κατεύθυνση. Εξίσου δοσμένη η αναγκαιότητα της γραμμής της ενότητας και πάλης με στόχο την ευνόηση του δυναμώματος του αγώνα. Θα λέγαμε ότι κυρίως η πάλη κόντρα σε λαθεμένες απόψεις είναι αναγκαία και αυτή κυρίως δυναμώνει το κίνημα μόνο που πρέπει να είσαι μέσα στο κίνημα και όχι έξω απ' αυτό. Το δυνάμωμα του αγώνα αντικειμενικά οξύνει τη σύγκρουση με το σύστημα και έτσι εφόσον παραμένουμε σταθεροί στην προβολή του επαναστατικού μας στίγματος ενισχύονται μέσα από την πείρα των μαζών οι απόψεις μας την ίδια ώρα που κάνει βήματα το κίνημα. Όλα αυτά φυσικά όχι ευθύγραμμα και τακτοποιημένα. Όλα αυτά γίνονταν εύκολα κατανοητά σε εποχές που οι συσχετισμοί ήταν λίγο καλύτεροι για την εργατική τάξη και το λαό. Η συντριπτική κυριαρχία των δυνάμεων του συστήματος σήμερα κάνει τα πράγματα σαφώς δυσκολότερα. Όμως στην ουσία τους δεν αλλάζει κάτι. Οι πρωτοπόροι οφείλουν να διδαχτούν από την ιστορία της ταξικής πάλης αλλά οι ευρύτερες εργαζόμενες μάζες που ζουν στην ασφυξία θα μάθουν από την πείρα τους.

Είναι αναγκαίο επομένως να μπουν σε κίνηση οι εργαζόμενοι και είναι και εφικτό, αφού η ασφυξία πνίγει την ίδια τη ζωή τους. Όλα αυτά είναι αντικειμενικά δεδομένα και δεν επιτρέπεται χάριν καμιάς βιασύνης να τα ξεχνάμε ούτε να αμφιβάλλουμε για την κίνηση που θα παράξουν οι αντιθέσεις επειδή αυτή καθυστερεί. Η κατανόηση του κάθε φαινομένου, η γείωση εν προκειμένου στα δεδομένα της ταξικής πάλης είναι όπως τονίζουμε συνεχώς απαραίτητη. Η διαμόρφωση όρων απειλής θα κάνει τα πράγματα τελείως διαφορετικά σε σχέση με σήμερα που η κεφαλαιοκρατία απαγορεύει απεργίες για αυξήσεις μισθών π.χ., την ώρα που με το δωρο ίσα- ίσα οι νέοι εργαζόμενοι στην πλειοψηφία τους πληρώνουν νοίκι και έξοδα σπιτιού. Σήμερα όμως η πραγματικότητα είναι αυτή. Αυτή που ζουν οι εργαζόμενοι και είναι κρίσιμο να καταλάβουμε το χαρακτήρα της πάλης που δε μπορεί παρά να είναι ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ με άγνωστο το πότε του περάσματος ξανά σε φάση εφόδου, διεκδίκησης διευρυμένων κατακτήσεων και εν τέλει νέου γύρου ανατροπών. Είναι κρίσιμο σήμερα να ενισχυθούν οι αντιστάσεις του λαού. Σε όλα τα μέτωπα πάλης του. Φυσικά για το μισθό και το μεροκάματο, μα και για τη δωρεάν περίθαλψη και τις σπουδές των παιδιών του, κ.λπ.

Ταυτόχρονα και σε αλληλοτροφοδότηση με τα προηγούμενα είναι ανάγκη η πάλη ενάντια στον πόλεμο που πυροδοτούν ΗΠΑ- ΝΑΤΟ – ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ χωρίς αυταπάτες για καλούς ιμπεριαλιστές ΚΙΝΑ- ΡΩΣΙΑ κ.λπ. Όλα αυτά για να ευνοηθούν από κάποιους προϋποθέτουν εμπιστοσύνη τόσο στη δύναμη της μαζικής λαϊκής πάλης, όσο και στην επαναστατική προοπτική της υπόθεσης της εργατικής τάξης. Σε οποιοδήποτε μέτωπο πάλης του λαού μας ή των λαών του κόσμου δίνεται μάχη, αυτή αντικειμενικά είναι κόντρα στο σύστημα της εκμετάλλευσης και του πολέμου, παράγεται ευρύτερα κλίμα αντίστασης και τσαλακώνεται η συστηματικά φτιαγμένη εικόνα της παντοδυναμίας του συστήματος.

Να γιατί έκρυσαν τις επιτυχίες των μαχητών του Λιβάνου που ανεξάρτητα από τις εξελίξεις είναι γεγονός ότι νίκησαν ξανά στο έδαφος τον τρομερό και ανίκητο τάχα στρατό του Ισραήλ με όλη την εύνοια των αεροπλανοφόρων και της λοιπής βοήθειας των ΗΠΑ. Να γιατί πρέπει να προβάλλονται από μας οι μεγάλες απεργίες από τη Χιλή μέχρι τη Γαλλία και από τις ΗΠΑ μέχρι την Ινδία, έστω και αν ιδιαίτερα στη Δύση κυριαρχεί ο οικονομισμός και απουσιάζει το βαθύτερο ταξικό πλαίσιο.

Στην πρώτη περίπτωση (Παλαιστίνη- Λίβανος κ.λπ.) κυριαρχούν οι παπαδίστικες οργανώσεις και κυρίως οι αυταπάτες για το ρόλο των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων. Στη δεύτερη τα συντεχνιακά συνδικάτα του οικονομισμού και της αποστείρωσης από αριστερά ταξικά πλαίσια πάλης (ιδιαίτερα σε ΗΠΑ- Ευρώπη). Όμως και οι ταξικές και οι εθνικοαπελευθερωτικές αντιιμπεριαλιστικές συγκρούσεις των μαζών εξ αντικειμένου συγκρούονται με το σύστημα. Όσο και αν οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί κάτι τέτοιο θα συνεχίσει να συμβαίνει γιατί η εργατική τάξη και οι λαοί θα επιμένουν να θέλουν να ζήσουν. Το χειρότερο το παθαίνουν οι από κάτω όταν δεν καταφέρνουν να προβάλλουν αντιστάσεις. Γιατί συχνά συμβαίνει και αυτό. Τότε η επίθεση του συστήματος περνάει και διαμορφώνει ακόμη πιο αρνητικά δεδομένα για τους από κάτω. Κάτι τέτοιο σε μεγάλο βαθμό, αλλά ποτέ απολύτως, είναι πραγματικότητα στην εποχή μας. Αν κάτι τέτοιο είναι γεγονός άλλο τόσο γίνεται αναγκαία η προβολή των όποιων αλλά κυρίως ο αναγκαίος

εξοπλισμός μας για τη συμβολή μας στην πυροδότηση αλλά και στην ενίσχυση των υπαρκτών αντιστάσεων που ξεσπάνε.

Οι αντιστάσεις υπολείπονται προκειμένου να πυκνώσουν και να μεστώσουν ώστε να μπορούν να αποκρούουν αποτελεσματικά την αγριότητα της επίθεσης. Και θα υπολείπονται για καιρό όπως φαίνεται και μέχρι τότε θα είναι αποσπασματικές, λειψές και κυρίως χωρίς ορατά αποτελέσματα κλίμακας που να δημιουργήσουν κλίμα αντιστροφής της αντιδραστικής ρότας των εξελίξεων. Είναι δοσμένο απ' αυτή την άποψη πως το προχώρημα της επίθεσης χωρίς αποτελεσματική απόκρουση για όσο διάστημα διαρκή θα φέρνει μεγάλα δεινά για τους λαούς ακόμη και μεγάλους κινδύνους για το ίδιο το μέλλον της ανθρωπότητας. Τα δεινά από μόνα τους δε θα δημιουργήσουν μαζικό κίνημα Αντίστασης ή πολύ περισσότερο επαναστατικές συνθήκες. Άλλωστε στην Αφρική π.χ. οι λαοί ζουν αιώνες τώρα στην καθυστέρηση και τη δυστυχία, από τα χρόνια της αποικιοκρατίας και συνεχίζουν. Οι αντιστάσεις ακόμη και οι εξεγέρσεις και εκεί δε λείπουν, όμως προσκρούουν σε αρνητικούς διεθνείς συσχετισμούς.

Από την άλλη η χειροτέρευση των όρων ζωής στην Ευρώπη π.χ. γεννά αντιστάσεις μα οι συνθήκες ζωής πάλι ξεχωρίζουν σημαντικά από την Αφρική και η διάλυση του προηγούμενου κύκλου του Ε.Ε.Κ.Κ. κρατά για την ώρα τις αντιστάσεις ή σε ένα αποστειρωμένο οικονομιστικό επίπεδο (κύρια στις ΗΠΑ) ή σε μια πολιτικοποίηση ρεφορμιστικών και κοινοβουλευτικών αυταπατών.

Αυτά σε γενικές γραμμές συνιστούν την πραγματικότητα στην εποχή μας και ιδιαίτερα στην τωρινή συγκυρία. Φυσικά σε κάθε περίπτωση οι συγκυρίες και τα δεδομένα που διαμορφώνουν έρχονται και παρέρχονται όχι φυσικά τυχαία αλλά πάντως δεν είναι κάτι σταθερό και αμετάβλητο. Σ' ότι αφορά τους ταξικούς συσχετισμούς ένα πράγμα πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο. Αυτοί διαμορφώνονται μέσα από την πάλη. Αυτό αφορά τις εργαζόμενες μάζες και τη διαδρομή της φάσης της Αντίστασης στην επίθεση. Αφορά ταυτόχρονα και τις υπαρκτές πρωτοπορίες που στον α ή β βαθμό έχουν την αγωνία συμβολής στην υπόθεση της πάλης των μαζών. Εδώ θα επανέλθουμε στο ζήτημα της γείωσης. Οι εργαζόμενες μάζες αδυνατούν να απογειώνονται και να ίπτανται λόγω της σκληρής καθημερινότητας που ζουν. Συνήθως απογοητεύονται από τους καταθλιπτικούς συσχετισμούς κάτι που είναι αληθινό. Ωστόσο και η ανοχή έχει όρια και έτσι ξανά και ξανά αντιστέκονται έως και εξηγείρονται χωρίς να λογαριάζουν συνέπειες.

Να το έδαφος, να το πεδίο δόξης λαμπρό, να η διάψευση αυτών που θέλουν το τέλος της ιστορίας, της μετα-πολιτικής και κυρίως το τέλος της ταξικής πάλης. Φυσικά αυτό το πεδίο δεν είναι προβλέψιμο και δεν φροντίζει να ταιριάζει στα διάφορα κομμουνιστικά προγράμματα που σχεδιάζουν οι «πρωτοπορίες» ή συχνά και πρωτοπορίες με καλή θέληση τιμιότητα και σοβαρότητα μιας και δε λείπει η σύγχυση σε τέτοιες εποχές. Πόσο μάλλον που η αναγκαστική μέχρι ενός βαθμού (κρίσιμο το μέχρι ποιο βαθμό) μικροαστική σύνθεση των πρωτοποριών επιδρά έως και σε καλοπροαίρετες βιασύνες και αυταπάτες...

Αν σαν πολιτική ομάδα θέλουμε να λειτουργήσουμε όσο το δυνατόν με όρους επαναστατικής οργάνωσης, τότε είναι απολύτως απαραίτητη η γείωση και η απόφαση για μικρά και σταθερά βήματα. Άλλο τόσο είναι απολύτως απαραίτητη η επαναστατική αισιοδοξία. Η ευελιξία και η αποφασιστική εμπλοκή σε όλα τα πεδία της ταξικής πάλης και όχι μόνο στο κινηματικό. Κρίσιμο σ' ότι αφορά μια μικρή ομάδα αλλά ακόμη και ένα μεγάλο κόμμα η υπεράσπιση των επαναστατικών κατακτήσεων και σ' ότι μας αφορά έχουμε αναφερθεί σ' αυτές. Επιμένουμε στα κλειδιά και εργαλεία ανάλυσης του Μαρξισμού -Λενινισμού και στην αντίληψη γείωσης με την εποχή μας και ανάλογα ορισμού καθικόντων.

Το στίγμα που ήδη αποτυπώνει η κίνησή μας από τα πρώτα βήματα της προσπάθειάς μας είναι επίμονη υπεράσπιση της επαναστατικής αντίληψης και των κατακτήσεων του Μαρξισμού-Λενινισμού με όρους κίνησης. Ωστόσο οι αντιφάσεις και τα ανοικτά ερωτήματα για το πως προχωράμε είναι και θα είναι υπαρκτά και συνεχώς θα απαιτούν από μας απαντήσεις. Το θέμα και το στοίχημα είναι πόσο θα δίνουμε απαντήσεις μέσα στην ταξική πάλη και με όρους ταξικής πάλης. Για να είμαστε ειλικρινείς τα μεγέθη μας αυτή τη στιγμή είναι πολύ μικρά για να θεωρήσουμε ότι δίνουμε εξετάσεις και τις περνάμε...

Ξεκάθαρα πρέπει καταρχήν να αναπτυχθούμε. Μ' αυτά που ήδη καταθέτουμε δείχνουμε πως δε ξεκινάμε από το μηδέν και με την κίνησή μας αποδειχνουμε πως δεν ξεκινάμε με όρους σχέτας, ούτε και σαν μια ακτιβιστική μονοθεματική ομάδα. Αν όμως θέλουμε να αναμετρηθούμε με τα δύσκολα για μια ουσιαστική συμβολή στην υπόθεση της εργατικής τάξης και των μαζών ας επιχειρήσουμε να δώσουμε την απάντησή μας πιο συγκεκριμένα στο ζήτημα του «τι να κάνουμε» της εποχής μας.

Ανεπιφύλακτα και με σαφήνεια θα απαντούσαμε. Να συμβάλλουμε για να συγκροτηθούν ξανά τα μέτωπα πάλης του λαού μας. Αλλιώς να συμβάλλουμε στην υπόθεση της πάλης των μαζών στη φάση και το επίπεδο που αυτή βρίσκεται. Όταν από την πλευρά μας έχουμε την τόλμη να βλέπουμε την πραγματικότητα της διάλυσης, τότε το στοίχημα είναι να βρίσκουμε κάθε φορά το κουράγιο για συμβολή

στην υπόθεση της πάλης των μαζών με όποιους όρους και αν αυτή διεξάγεται. Ταυτόχρονα να είμαστε όχι μόνο φορείς των ταξικών επαναστατικών αντιλήψεων που ενισχύουν την πάλη των μαζών, αλλά και φορείς του επαναστατικού σοσιαλιστικού οράματος. Να εμπνέουμε με βάση το τελευταίο κατακτώντας οι ίδιοι μέσα από τη λειτουργία μας και τη συγκρότησή μας ένα πολιτισμό και μια αγωνιστική κοσμοαντίληψη κόντρα στο κλίμα του ζόφου που απλώνει η βαρβαρότητα του συστήματος. Εκεί στα χαμηλά που η εργατική τάξη και ο απλός κόσμος της δουλειάς παλεύει για να ζήσει μέσα στη σύγχυση και συχνά την απελπισία η πάλη του παράγει πάντα αγωνιστικότητα, ανθρωπιά και ευαισθησία. Ας εκτιμήσουμε μακριά από ελιτισμούς αυτό τον κόσμο και ας φροντίσουμε να μας εκτιμήσει και αυτός. Επίσης κρίσιμη είναι η γλώσσα επικοινωνίας. Παρεμβαίνουμε συνήθως όλη η αριστερά σε φοιτητές και διανοούμενους. Αν όμως πολιτικά σταθερά αναφερόμαστε στην πρωτοπόρα εργατική τάξη είναι σημαντικό πέρα από το να κερδίζουμε εργάτες στις γραμμές μας (που σήμερα δεν είναι κάτι απλό), να κατακτάμε στην όλη μας παρουσία και ύπαρξη ένα εργατολαϊκό προφίλ, γλώσσα επικοινωνίας και φυσικά ανάλογο πολιτικό στίγμα. Ιδιαίτερα οι διανοούμενοι στις γραμμές μας και όλοι μας να έχουμε έγνοια τουλάχιστον για μια γλώσσα επικοινωνίας με την εργατική τάξη και τον κόσμο που έμαθε τα γράμματα (ίσως περισσότερα από εμάς) στο πεζοδρόμιο.

Αντικαπιταλισμός – αντιιμπεριαλισμός

Ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός της εποχής μας. Δε μπορούμε να ξεχνάμε την ιμπεριαλιστική διάσταση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Δεν είναι μόνο οι πόλεμοι για το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα του κόσμου, των αγορών και των σφαιρών επιρροής. Είναι το σύνολο λειτουργίας του συστήματος και πρωτίστως η οικονομική του λειτουργία που σηματοδότησε το πέρασμα στο ιμπεριαλιστικό στάδιο.

Σχεδόν ενάμιση αιώνα σ' αυτό του το στάδιο ο καπιταλισμός αποδεικνύει πως όντως είναι το ανώτατο και το τελευταίο του. Πως όχι μόνο τίποτα καλό δεν έχει να προσφέρει στην ανθρωπότητα, μα πως σαπίζει και γεννά δεινά για τους λαούς και μεγάλους κινδύνους για τον ίδιο τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Το καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό σύστημα έχει ήδη οδηγήσει δύο φορές στον εφιάλτη των παγκοσμίων πολέμων, ενώ είναι ξεκάθαρο πως ο τρίτος θα είχε συμβεί δεκαετίες τώρα, περισσότερες από μία φορά, αν δεν υπήρχε το εμπόδιο των πυρηνικών που η καταστροφική ισχύς τους διασφαλίζει ανεξέλεγκτη καταστροφή και δεν διασφαλίζει νικητή. Φυσικά ο πυρηνικός εφιάλτης κάθε άλλο παρά έπαψε να απειλεί τους λαούς, όπως αφελώς λέγεται, μετά τη φρίκη στη Χιροσίμα – Ναγκασάκι. Να θυμίσουμε άλλωστε πως ο μόνος λόγος που οι ΗΠΑ δοκίμασαν το εφιαλτικό όπλο επί ζωντανού στόχου και δεν αρκέστηκαν στο πείραμα στην έρημο που είχε προηγηθεί ήταν για να αποδείξουν ότι είναι ικανές για κάτι τέτοιο. Επί δεκαετίες η Ε.Σ.Σ.Δ. ακόμη και υπό τους ρεβιζιονιστές δεσμεύονταν να μην κάνει πρώτη χρήση του πυρηνικού όπλου. Τώρα όμως και η Ρωσία του Πούτιν και άλλοι στον πλανήτη ζηλεύουν τη δόξα των μεγαλύτερων φονιάδων των λαών των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών....και όπως ήδη έδειξε με τον υπερ-πύραυλο η Ρωσία ούτε αναστολές έχει πλέον, ούτε διστάζει.

Μα και αν τα πυρηνικά αποτρέπουν για την ώρα ένα γενικευμένο παγκόσμιο πόλεμο με άμεση σύγκρουση π.χ. ΗΠΑ- ΡΩΣΙΑΣ, στα χρόνια μετά τη λήξη του Β' παγκοσμίου η τραγική ακολουθία καταστροφής χωρών από την Κορέα και το Βιετνάμ μέχρι τις σημερινές σφαγές στη Μέση Ανατολή και την Ουκρανία δεν υπολείπεται σε φρίκη, ποταμούς αίματος, προσφυγιά, καταστροφή και κάθε λογής δεινά για τους λαούς που ξεκάθαρα θα είναι όλο και χειρότερα όσο το σάπισμα του συστήματος προχωράει. Στις μέρες μας συναντιούνται δύο διαδικασίες στα πλαίσια του συστήματος που αλληλοσυμπλέκονται επιδεινώνουν τα δεινά και βάζουν την ανθρωπότητα ολόκληρη σε μια ζοφερή σκοτεινή εποχή άγνωστης διάρκειας με μόνο σίγουρο όριο εξόδου απ' αυτή την επαναφορά με όρους ανώτερης συγκρότησης της πάλης της εργατικής τάξης και των λαών στο προσκήνιο.

Η μία διαδικασία είναι η εξελισσόμενη επίθεση του κεφαλαίου στην εργατική τάξη. Αιτία η ρεβιζιονιστική κυριαρχία εδώ και πολλές δεκαετίες στην κεφαλή του κινήματος. Αποτέλεσμα αυτής της κυριαρχίας η διάλυση της εργατικής τάξης και του Ε.Ε.Κ.Κ. Το τελευταίο δίνει έδαφος και τον συσχετισμό για μια επίθεση χωρίς όριο. Το σύνθημα «στο δρόμο λαέ μπορείς να τους νικήσεις δε θα σταματήσουν αν δε τους σταματήσεις» λέει πολλά αν φυσικά ανοίξουμε και εμβαθύνουμε τη συζήτηση για το πως θα σταματήσει ο λαός την επίθεση. Φυσικά μέσα από την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ που δεν έπαψε ούτε θα πάψει, μα πρέπει να δυναμώσει. Όμως εδώ ας προχωρήσουμε και στην άλλη διαδικασία που είναι σε σύμπλεξη με την πρώτη. Τη διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι ΗΠΑ έφτασαν κάπου στο 1990 σε συμμετοχή 21%στο παγκόσμιο εισόδημα. Όχι δεν αποδυναμώθηκαν, συνεχίζουν να ενισχύονται και να

είναι αδιαμφησβήτητα η πρώτη και με διαφορά από οποιαδήποτε δεύτερη δύναμη στον πλανήτη, έστω κι αν η Κίνα έχει επεκταθεί πλέον από τα χαμηλά προηγούμενων δεκαετιών.

Η οικονομία της Κίνας έχει τεράστιο όγκο πλέον, ενώ δυναμικά αναπτύσσεται και αυτή της Ινδίας και μια σειρά άλλων περιφερειακών δυνάμεων. Είναι διαφορετική όμως η επίσης αναπτυσσόμενη παρά τον πόλεμο και τις κυρώσεις (που δεν ξεκίνησαν το 2022) περίπτωση της Ρωσίας. Η πολυπλοκότητα στη σχετική έστω κατάταξη χωρών στη βάση ισχύος οδηγεί κατά κανόνα σε απλουστεύσεις και εδώ μόνο το εργαλείο ανάλυσης του Μ-Λ και η αντίληψη του διαλεκτικού υλισμού όσο την κατακτάμε μπορεί να μας βοηθήσει. Και πάλι κριτήριο της αλήθειας είναι η πράξη και τα γεγονότα και αυτά εκδηλώνονται πεισματάρικά και στο τέλος πείθουν ακόμη και αυτούς που έχουν πέσει στις μεγαλύτερες πλάνες. Όπως αυτούς που έβλεπαν περίπου τη δεκαετία του 1980 την Ιαπωνία να γίνεται κυρίαρχη επειδή όντως τότε η οικονομία της είχε ραγδαία ανάπτυξη και δυναμική τεχνολογική και όχι μόνο και επί σειρά ετών. Φυσικά δεν είχε όπλα η Ιαπωνία, ενώ η Κίνα μαζί με την οικονομία της αναπτύσσει και οπλοστάσιο σημαντικό μα απέχει πολύ για την ώρα από τις ΗΠΑ, αλλά και από τη Ρωσία. Η Κίνα είναι πολύ μεγαλύτερη οικονομία από τη Ρωσία μα και στην οικονομική σύγκριση πέρα από τη γεωπολιτική ισχύ της Ρωσίας που επιδρά στην οικονομία (και ισχύει και αντίστροφα) η Ρωσία έχει κορυφαία τεχνολογία αιχμής σε κρίσιμα πεδία (δορυφόροι, πυραυλικά, παραγωγή ενέργειας) αλλά και τα τεράστια ενεργειακά αποθέματα και ότι άλλο στο τεράστιο έκτασης έδαφός της.

Οι ΗΠΑ έχουν και τεχνολογία και τεράστια παραγωγική βάση και αδιαμφησβήτητα είναι γεωπολιτικά ηγεμονεύουσα παγκόσμια δύναμη, κυρίαρχη στο πλαίσιο της δυτικής συμμαχίας και με δυνατότητες ανάπτυξης σε πλανητική κλίμακα. Φυσικά οι ΗΠΑ δεν υπήρξαν ποτέ πλανητάρχες γιατί ειπώθηκε και αυτή η ανοησία στον αντίποδα των πρόσφατων για κατάρρευσή της.

Η Γερμανία δε δικαίωσε αυτούς που έβλεπαν τις προηγούμενες δεκαετίες την οικονομική της ισχύ να της δίνει τη δυνατότητα να αντιπαρατίθεται στα ίσα με τις ΗΠΑ. Πάλι ξεχνούσαν πως και η Γερμανία δεν είχε στρατό όπως και η Ιαπωνία με βάση τον περιορισμό τους λόγω του Β' παγκοσμίου πολέμου. Ούτε τώρα θα συμφωνήσουμε ότι η Γερμανία συντρίβεται με βάση το γεγονός ότι υφίσταται οδυνηρά τις συνέπειες της πολεμικής σύγκρουσης ΗΠΑ- ΝΑΤΟ με τη ΡΩΣΙΑ στην Ουκρανία με βάση τη γειτνίαση και τη ρήξη των σχέσεων με τη Ρωσία. Η Γερμανία είναι σε πολλαπλή κρίση όπως λίγο- πολύ όλοι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Όμως δεν έχει υποστεί αυτό που έπαθε στους δύο παγκοσμίους πολέμους.

Ανάλογη κρίση με έντονη την παρουσία εργατολαϊκών αντιστάσεων χρόνια τώρα υφίσταται ο γαλλικός ιμπεριαλισμός. Ο Μακρόν εμφανίζεται ως Ναπολέον, μα είναι αναγκασμένη η αστική τάξη της Γαλλίας να βρει το επίπεδο που αντιστοιχεί στο οικονομικό και γεωπολιτικό βάρος της στα παγκόσμια πράγματα. Είναι αναγκασμένος ο γαλλικός ιμπεριαλισμός ν' αντιμετωπίσει τις πραγματικότητες σε πολλά πεδία. Κοινωνικές αντιθέσεις και αντιστάσεις, απώλειες αποικιών στην Αφρική και κυρίως ανταγωνισμούς με παλιούς και νέους παίκτες. Το επόμενο διάστημα θα κρίνει μια σειρά ζητήματα προσανατολισμού που για την ώρα εξελίσσονται γκρεμίζοντας παλιές ισορροπίες και πρασανατολισμούς. Καθοριστική η εξέλιξη του ουκρανικού και των ευρωατλαντικών σχέσεων. Ο Τραμπ θέλει το ΝΑΤΟ μα θέλει τους ευρωπαίους σε ρόλο βαλédων και αυτό τίθεται πλέον με άλλους όρους και συσχετισμούς από την εποχή της επέμβασης στο Ιράκ το 2003. Κρίσιμη φυσικά η σχέση στη νέα φάση με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα. Εξίσου και το επίπεδο της ευρωπαϊκής συνοχής ή ότι μπορέσει να κρατηθεί απ' αυτό.

Επίσης μη ξεχνάμε πως κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη και κάθε αστική τάξη προσπαθεί να κάνει την κρίση ευκαιρία και ανάλογα τι βάθος διαθέτει και ποια είναι τα σημερινά δεδομένα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού μπορεί να καταφέρει ότι καταφέρει. Ίδωμεν. Σίγουρα ο (καπιταλιστικός) κόσμος είναι πολύ μεγαλύτερος και το ειδικό βάρος όλων των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών δεν έχει καμιά σχέση με τις εποχές π.χ. των δύο παγκοσμίων πολέμων. Όμως ούτε αυτό είναι απόλυτο, ούτε έχει ανατραπεί ακόμη πλήρως ότι όποιος κυριαρχήσει στην Ευρώπη κυριαρχεί στον κόσμο. Μόνο που οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δε μπορούν πλέον να κυριαρχούν στην Ευρώπη ούτε καν όπως πριν τον πόλεμο στην Ουκρανία. Δοσμένο το βάρος της σύγκρουσης στην Ευρασία, δοσμένη η ισχύς των ΗΠΑ, του δολαρίου και των αεροπλανοφόρων της. Δοσμένη επίσης η ισχυρή ανάπτυξη μιας σειράς αναπτυσσόμενων δυνάμεων της Ανατολής και του παγκόσμιου νότου. Οι τελευταίοι συνασπίζονται στους BRICS, με όρους αντισυσπείρωσης, όμως δεν είναι μια συμμαχία με την οικονομική συνοχή έστω της Ε.Ε. και φυσικά παρότι οι BRICS έχουν και γεωπολιτικό αποτύπωμα σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν το ΝΑΤΟ της Ανατολής. Ξεχωρίζουν σ' αυτούς από άποψη ισχύος Ρωσία – Κίνα, ακολουθεί πιο πίσω η Ινδία, ενώ και κάθε άλλη δύναμη ιδιαίτερα στην περιοχή της έχει το ρόλο της. Το παράδοξο οι ΗΠΑ να στηρίζουν τον ινδικό δρόμο από την Ασία προς την Ευρώπη ενάντια του ανταγωνιστικού κινέζικου δρόμου του μεταξίου, αποκαλύπτει τόσο τα όρια της συμμαχίας των

BRICS όσο και την παγκόσμια ισχύ και βάρος των ΗΠΑ στον παγκόσμιο ανταγωνισμό που θα εκδηλώνεται για καιρό είτε με τη γραμμή Τραμπ, είτε με αυτή των δημοκρατικών.

Ξεκάθαθα οι ιμπεριαλιστές δεν έχουν φετίχ με τα όπλα και τον πόλεμο. Είναι καπιταλιστικό το ιμπεριαλιστικό σύστημα και επιδιώκει όλο και πιο διευρυμένη αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Αυτή είναι η φύση του. Όμως είναι αλήθεια πως ακριβώς γι' αυτήν ιμπεριαλισμός σημαίνει πόλεμος. Χωρίς αεροπλανοφόρα και γενικότερα στρατιωτική ισχύ οι ΗΠΑ δε μπορούν αν το απλουστεύσουμε να έχουν το δολάριο παγκόσμιο νόμισμα χωρίς μάλιστα να έχει καν αντίκρισμα σε χρυσό. Το δολάριο έχει αντίκρισμα σε ιμπεριαλιστική ισχύ των ΗΠΑ και αυτό πρέπει να αποδεικνύεται στην πραγματική ζωή δηλαδή στα πεδία των πολέμων που πυροδοτεί ή απλώς συμμετέχει έστω και δια αντιπροσώπων ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Οι ΗΠΑ δεν ήταν ποτέ ούτε πλανητάρχες ούτε αήττητες. Ηττήθηκαν δραματικά στο Βιετνάμ (μάλιστα από τους λαούς), αλλά και στο Ιράκ βάλτωσε στην καυτή άμμο η επιδίωξή τους για παγκόσμια κυριαρχία.

Όμως οι ΗΠΑ παραμένουν ΗΠΑ και ηγούνται όλων των παλιών ιδιοκτητών του πλανήτη σε μια σύγκρουση με τις νέες δυνάμεις που διεκδικούν σήμερα κομμάτι από την πίτα. Αυτή η σύγκρουση έχει φτάσει στην πολεμική σύγκρουση της Ουκρανίας που αποτελεί τον μεγαλύτερο πόλεμο μετά το Β' παγκόσμιο, ακριβώς λόγω της θέσης του και του γεγονότος πως στη μια μεριά δεν υπάρχει αντιπρόσωπος μα άμεσα η μία από τις δύο ισχυρές πυρηνικές δυνάμεις του πλανήτη.

Αυτό σίγουρα είναι επικίνδυνο και αποκαλύπτει την κλίμακα που έχει ανέβει η ιμπεριαλιστική σύγκρουση με όλα τα συνεπακόλουθα και τα ανάλογα δεινά για τους λαούς. Η ιμπεριαλιστική σύγκρουση κορυφώνεται στο πολεμικό επίπεδο, μα ούτε ξεκινάει ούτε φαίνεται να τελειώνει εύκολα σε αυτό. Από τη σκοπιά των λαών αν δούμε ότι είμαστε ήδη σε μια εποχή πολέμων χωρίς σταματημό κρίσιμο είναι ποιος πληρώνει το βαρκόρη. Σε ένα πρώτο επίπεδο ξεκάθαθα και σε πλανητική κλίμακα τις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες και όχι μόνο αυτές αλλά και τις συνέπειες της απορρύθμισης στη λειτουργία του συστήματος λόγω πολέμων τις πληρώνουν οι λαοί.

Στο επίπεδο της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης όμως σ' ότι αφορά τα οικονομικά της αποτελέσματα δεν είναι όλοι χαμένοι ή τουλάχιστον (γιατί όντως υπάρχουν απειλές και προβλήματα για την παγκόσμια οικονομία) δεν είναι όλοι εξίσου χαμένοι. Πάντα συνέβαινε μα πιο έντονα σε συνθήκες οξυμένης ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί ανάβουν κόκκινο σ' όλα τα πεδία. Η βάση των πάντων, είναι η οικονομία. Να γιατί είναι αναγκαίο να μιλάμε για καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Ο ανταγωνισμός στο επίπεδο της οικονομίας συμπεριλαμβάνει από το εμπόριο όπλων που ανθίζει με αγωνιώδη ανταγωνισμό τεχνολογιών κ.ο.κ. μέχρι το επίπεδο των τροφίμων. Κρίσιμος ο ενεργειακός ανταγωνισμός αλλά και ο ανταγωνισμός στο επίπεδο των νέων τεχνολογιών κ.ο.κ. Μεγάλης και κρίσιμης σημασίας οι δρόμοι μεταφοράς ενέργειας και εμπορευμάτων από την Ερυθρά και το Σουέζ ως την κινεζική θάλασσα και τον αρκτικό ωκεανό. Σ' όλα αυτά τα πεδία ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών οι συμμαχίες – λυκοσυμμαχίες κατά βάση δεν είναι ούτε σταθερές, ούτε γενικευμένες, παρότι όλοι ξέρουν και συμβαίνει ότι το ένα επίπεδο θερμαίνει το άλλο. Μα ούτε αυτό είναι απόλυτο στις σημερινές συνθήκες έντασης και αστάθειας. Χαρακτηριστικά η συμμαχία ΝΑΤΟ – ΔΥΣΗΣ η μόνη με ιστορία και την όποια συνοχή, αποδείχτηκε ξεκάθαρο πόσο είναι λυκοσυμμαχία όταν οι ΗΠΑ στα μεγάλα ενεργειακά ζόρια της Γερμανίας, ένεκα του πολέμου στην Ουκρανία, απλώς τα αξιοποίησαν για να πάρουν τη βιομηχανική παραγωγή της Γερμανίας και της Ε.Ε. στο έδαφος τους. Επίσης για να πουλήσουν πανάκριβο LNG, αφού με τον πόλεμο έκοψαν τον ομφάλιο λώρο Γερμανίας – Ρωσίας, που ήταν και το μεγαλύτερο κέρδος του πολέμου, από γεωπολιτική άποψη. Είναι κρίσιμο να μπορούμε να παρακολουθήσουμε τη λειτουργία του συστήματος χωρίς βιασύνες και δάνεια από τα think tanks του συστήματος που κατά καιρούς πλασάρουν τις αναλύσεις τους θέλοντας να τις κάνουν αυτό-εκπληρούμενες προφητείες. Π.χ. τέλος της ιστορίας, ΗΠΑ πλανητάρχες, παγκοσμιοποίηση, παλιότερα για Ιαπωνία, μετά για Γερμανία, μετά για κατάρρευση των ΗΠΑ κ.ο.κ. Χρειάζεται με τα εργαλεία που διαθέτουμε να επιμένουμε σ' αυτό που βλέπουμε να εξελίσσεται και να μη βιαζόμαστε να απαντάμε τα ερωτήματα που πάντα οφείλουμε να έχουμε. Επίσης να μη βλέπουμε τα πράγματα στατικά αλλά στη δυναμική που μπορούν να αναπτύξουν στη βάση των σημερινών δεδομένων. Από την άλλη να μένουμε στα δεδομένα και να μη μπαίνουμε σε σενάρια. Στη βάση των δεδομένων κάθε φορά οφείλουμε να τοποθετιόμαστε να ορίζουμε τα καθήκοντα και τα μέτωπά μας με βάση ανάλογες πολιτικές ιεραρχήσεις που κάνουμε με σταθερότητα αλλά και ευέλικτα αντανakλαστικά τόσο στην τοποθέτησή μας όσο και στην κίνηση και τις πρωτοβουλίες μας.

Κρίσιμο για όλα τα προηγούμενα είναι η συστηματική παρακολούθηση των εξελίξεων. Τέλος η αγωνία μας δεν πρέπει να είναι μη τυχόν και μας ξεφύγει κάτι λες και είμαστε γεωπολιτικοί αναλυτές που αυτοί κι αν μιλάνε αφορολόγητα και με χρεώσεις από το σύστημα. Η αγωνία μας για μια σωστή ανάλυση πρέπει να είναι από τη σκοπιά της επίδρασης των εξελίξεων στην ταξική πάλη. Όσο και αν είμαστε σε φάση διάλυσης του Ε.Ε.Κ.Κ. οι αντιστάσεις είναι υπαρκτές όσο κι αν κρύβονται συστηματικά και συκοφαντούνται από τα συστημικά ΜΜΕ. Όσο κι αν οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί η δυναμική των αντιστάσεων διατηρεί υπολογίσιμο τον παράγοντα της λαϊκής πάλης και εμείς αυτό οφείλουμε να το αναδεικνύουμε χωρίς να χρειάζονται υπερβολές και οι γνωστοί βερμπαλισμοί που δε βοηθάνε.

Για να επανέλθουμε και να κλείσουμε το κεφάλαιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών θα τονίσουμε πως στη δυναμική των εξελίξεων η έκβαση πολέμων και συγκεκριμένα τώρα στην Ουκρανία, αλλά και στη Μέση Ανατολή, θα αποτυπώσει αρκετά παραστατικά τους πραγματικούς συσχετισμούς ανεξάρτητα αν τελικά υπάρξει κάποια έστω παύση ή προσωρινή συμφωνία και όχι απλή μεταφορά της πολεμικής έντασης και σύρραξης από το ένα πεδίο στο άλλο. Με άλλα λόγια ο πόλεμος είναι το πιο συμπυκνωμένο επίπεδο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και απ' αυτή την άποψη όταν ξεσπά τα αποτελέσματα στο πεδίο είναι καθοριστικά. Άλλωστε η έκβαση στο πεδίο κρίνεται από τον εφοδιασμό με όπλα, την τεχνολογία που περιέχουν αυτά, την οικονομική αντοχή εν τέλει του κάθε εμπόλεμου κ.ο.κ. Έτσι οι πόλεμοι μεταξύ των ιμπεριαλιστών έστω και δια αντιπροσώπων στα σημερινά επίπεδα, δεν είναι (και ποτέ δεν ήταν άλλωστε) μιας ρηξιάς. Η αντοχή μιας ιμπεριαλιστικής χώρας καθορίζεται από τη συνολική της ισχύ που έχει πολλές πλευρές και εκφράσεις. Τελικά μετριέται συνολικά στο επίπεδο της οικονομίας που εφόσον υπάρχει παράλληλα και στρατιωτική ισχύς η οικονομία θα τη στηρίξει, θα την αναπαράξει και θα την ενισχύσει σε βάθος χρόνου και διαρκούς της πολεμικής σύγκρουσης. Δεν ήταν τυχαίες οι οικονομικές κυρώσεις στη Ρωσία που τελικά απέτυχαν να την καθηλώσουν στο οικονομικό επίπεδο και αυτό είχε τη σημασία του. Τέλος καθοριστικό και ενδεικτικό του μέχρι που έχουν αποφασίσει να το πάνε οι ιμπεριαλιστές είναι το εσωτερικό μέτωπο. Πόσο δηλαδή και σε ποιο βαθμό κάθε φορά έχει πείσει μια ιμπεριαλιστική δύναμη την εργατική τάξη και το λαό της να πεινάσει «για την πατρίδα», αλλά ακόμη και να γίνει κρέας για τα κανόνια για τη δόξα και το λαμπρό της μέλλον όταν απαλλαχτεί από τους βάρβαρους. Μετά από όλα αυτά που συναπαρτίζουν την ισχύ κάθε δύναμης κρίσιμο παρότι πάντα ρευστό και μεταβλητό μια και δεν κρατάνε οι όρκοι, είναι το ζήτημα των συμμαχιών. Αυτές συχνά πειθαναγκάζονται στη βάση της ισχύος, αλλά και ιδιαίτερων βλέψεων των συμμάχων και πάντα σ' ότι αφορά συμμαχίες μεταξύ ιμπεριαλιστών πρόκειται για λυκοσυμμαχίες.

Στις μέρες μας καθαρά και συνοπτικά ΗΠΑ- NATO ΔΥΣΗ λειτουργούν ως ιδιοκτήτες του πλανήτη και όλη η ιστορία τους από τη Χιροσίμα μέχρι σήμερα αλλά και το βαθύτερο παρελθόν τους της αποικιοκρατίας αποδεικνύει πως είναι οι μεγαλύτεροι φονιάδες των λαών. Είναι συστηματικοί εμπρηστές του πολέμου και είναι οι επιτιθέμενοι ξεκάθαρα με το μαντρόσκυλό τους στη Μέση Ανατολή αλλά ακόμη και στην Ουκρανία με τη συστηματική επέκταση του NATO προς Ανατολάς και παρά το γεγονός που δεν το ξεχνάμε πως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός στην πίεση της περικύκλωσης αντέδρασε με κλασικά ιμπεριαλιστική εισβολή σε άλλη χώρα.

Όλα που αναφέραμε είναι σχετικά εύκολο να τα διαγνώσει και να τα αναγνώσει κάποιος στη ροή των εξελίξεων και στη λειτουργία του παγκόσμιου καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Θα έφτανε ίσως και μόνο η συστηματική παρακολούθηση των εξελίξεων με αποκαλυπτική την έκβαση των πολεμικών συγκρούσεων σε συνδυασμό με τα οικονομικά δεδομένα τη δυναμική των νέων τεχνολογιών και των συσχετισμών στα διάφορα επίπεδα ισχύος.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Αν αυτή είναι η φύση και η λειτουργία του συστήματος, τότε οι δυνάμεις που το αντιμάχονται αν θέλουν μάλιστα να το ανατρέψουν πρέπει ανάλογα να προσαρμόσουν τα μέτωπά τους, την πολεμική τους και ανάλογα επίσης να στοχεύσουν στη συγκρότηση μέσα από μια πορεία πάλης των δυνάμεων ανατροπής. Οι δυνάμεις του συστήματος είναι φανερό πως έχουν σήμερα συντριπτική στρατιωτική, πολιτική, οικονομική, ιδεολογική, πολιτιστική κυριαρχία έναντι των λαϊκών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα. Η επίγνωση αυτής της πραγματικότητας είναι απολύτως αναγκαία γι' αυτούς που στα σοβαρά τάσσονται με την υπόθεση της ανατροπής του συστήματος. Ξεκάθαρο χρόνια τώρα πως μόνο μια τάξη μπορεί να ανατρέψει μια άλλη τάξη. Αυτή η τάξη (η εργατική) υπάρχει και σήμερα είναι αναπτυγμένη σε παγκόσμια κλίμακα. Οι στρατιές των προλετάρων της νέας εποχής υφίστανται εξοντωτική εκμετάλλευση ένεκα των

συσχετισμών, όμως πρόκειται για στρατιές που κάθε άλλο παρά υποκαθίστανται τάχα από την τεχνητή νοημοσύνη, έστω κι αν αυτή δεν είναι ακριβώς άλλη μια φούσκα.

Πρέπει όμως αυτές οι στρατιές να αποκτήσουν ταξική συνείδηση και να δουν ξανά μέσα από την πάλη τους την ιστορική αποστολή της εργατικής τάξης. Το να συγκροτηθεί ξανά η εργατική τάξη στην προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού είναι κάτι εφικτό και φυσικά ιστορική αναγκαιότητα.

Στην πορεία συγκρότησής της που θα γίνει στο καμίνι της ταξικής πάλης και όχι στα γραπτά τα δικά μας ή κάποιων άλλων, θα οικοδομήσει και τις αναγκαίες συμμαχίες με τις οποίες θα βαδίσει προς την ιστορική της αποστολή. Αδιαμφισβήτητα για μας η εργατική τάξη πρέπει να κάνει έστω κάποια σημαντικά βήματα συγκρότησης για να μπορέσει ν' αντιμετωπίσει το κρίσιμο ζήτημα των συμμαχιών με ωριμότητα και πάντα με όρους ενότητας και πάλης.

Φυσικά και η χρονική περίοδος που διανύουμε δεν είναι ιστορικό κενό. Η ταξική πάλη διεξάγεται μόνο που η εργατική τάξη είναι διαλυμένη και έτσι οι ταξικές συγκρούσεις παρά την απορρύθμιση, την αναστάτωση και τη συνεχή αστάθεια που προκαλούν δεν οδηγούν σε καμία περίπτωση σε ανατροπές. Το σύστημα δεν απειλείται από «αγανακτισμένους» ή ψεκασμένους. Η ακροδεξιά είναι έκφραση της ταξικής ωμότητας στη λειτουργία του συστήματος και όχι κάποια μη κανονική και πόσο μάλλον αντισυστημική κατάσταση.

Ο Τραμπ στα κρίσιμα είναι πολύ συνετός και η πολιτική των ΗΠΑ έχει συνέχεια. Παρότι βαθειά αντιδραστική διαδέχεται μια χαρά τους «δημοκρατικούς» και αντίστοιχα κανονικοποιείται η ακροδεξιά στην Ευρώπη και σ' όλο τον κόσμο. Ούτε η παρένθεση ΣΥΡΙΖΑ απείλησε το ντόπιο σύστημα, ούτε ο Μελανσόν και το λαϊκό μέτωπο της Γαλλίας μπορεί να ανακόψει την επίθεση του κεφαλαίου και την αντιδραστική σε πρόσημο προσπάθεια του Γαλλικού ιμπεριαλισμού να βρει ρόλο στα νέα δεδομένα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Η διάλυση της εργατικής τάξης και του Ε.Ε.Κ.Κ. είναι μια ιστορική πραγματικότητα της εποχής μας. Η επίθεση του κεφαλαίου στην εργασία συνέπειά της. Η αντίσταση στην επίθεση είναι ο χαρακτήρας της πάλης μας και η εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης μέσα από τη αντίσταση ιστορική αναγκαιότητα και δυνατότητα της εποχής μας. Αυτή η συγκρότηση θα γίνει μέσα από τις υπαρκτές στο σήμερα αντιστάσεις και καθήκον των κομμουνιστών είναι να τις ενισχύσουν με όλες τις δυνάμεις τους.

Τα όποια βήματα εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης είναι σίγουρο πως θα αποτυπωθούν στο δυνάμωμα των λαϊκών αντιστάσεων. Αυτά δε μπορούν παρά να περπατηθούν στο πεδίο της βασικής αντίθεσης. Στην αντίθεση με την κεφαλαιοκρατική εκμετάλλευση την οποία υφίσταται καθημερινά η εργατική τάξη.

Η απόσπαση της υπεραξίας (κλοπή) είναι ο πυρήνας της λειτουργίας του συστήματος και μήτρα της βασικής αντίθεσης πάνω στην οποία καταρχήν συγκροτείται η εργατική τάξη. Η ιμπεριαλιστική λειτουργία του συστήματος απειλεί την ίδια τη ζωή στον πλανήτη. Η συγκρότηση της εργατικής τάξης που είναι πρωταρχικό, βασικό και αναγκαίο για να 'ρθουν τα πράγματα αλλιώς, ξεκινά από τη βασική αντίθεση. Από την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας. Φυσικά ξεκινά αλλά δεν ολοκληρώνεται μόνο μ' αυτήν. Όμως υπάρχει χρονική σειρά και προηγείται η βασική αντίθεση σαν το βασικό πεδίο διαμόρφωσης ταξικής συνείδησης και συγκρότησης της τάξης.

Η εργατική τάξη πρέπει να ηγηθεί στην πορεία συγκρότησης της όλων των άλλων εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων τάξεων. Η ίδια άλλωστε για την υπεράσπιση της ζωής και του δίκιου της πρέπει να αντιμετωπίσει τα ζητήματα του πολέμου, της φασιστικοποίησης και του πολιτισμού της βαρβαρότητας που απλώνει το σύστημα με βάση την κυριαρχία του. Από την άλλη ακόμη και σε βασικά ζητήματα που αφορούν το βαθμό εκμετάλλευσης (αυξήσεις μισθών, ωράριο) η εργατική τάξη δεν είναι μόνη της. Δίπλα της μια σειρά μισθωτοί εργαζόμενοι (υπαλληλία, κ.λπ.) είναι σε κοινό αγώνα. Είναι εργαζόμενα στρώματα κοντά στην εργατική τάξη, όμως οι καθηγητές και οι υπάλληλοι του κράτους δεν είναι εργάτες. Άρα η συμπόρευση της εργατικής τάξης με αυτά τα στρώματα (που είναι από την αρχή αυτονόητη) είναι ήδη συμμαχία.

Η φτωχή αγροτιά, οι αυτοαπασχολούμενοι και άλλα εργαζόμενα στρώματα που βρίσκονται ανάμεσα στην εργατική τάξη και την αστική τάξη είναι στρώματα που η εργατική τάξη πρέπει στην πορεία συγκρότησής της να συμμαχήσει και να συγκροτήσει μέτωπο ανατροπής. Όταν γίνουν κάποια πραγματικά βήματα κινήματος τότε χρειάζεται και μπορεί να υπάρξει και πρόγραμμα και να οριστεί ο χαρακτήρας της αλλαγής. Όσο οι αντιστάσεις υπολλείπονται έστω μιας σοβαρής ανακοπής της επίθεσης κάποιοι μπορούν να συζητάνε για προγράμματα, μα η συζήτηση είναι του αέρος και υπεκφυγή από ολοφάνερα καθήκοντα.

Σ' εκείνο ωστόσο που θέλουμε να επιμείνουμε εδώ είναι πως όσο παραμένει η πραγματικότητα της διάλυσης της εργατικής τάξης άλλο τόσο τα αναγκαία μέτωπα πάλης του λαού θα υστερούν και θα καθυστερεί μια πιο ουσιαστική συγκρότησή τους. Ωστόσο όπως είπαμε δεν υπάρχει κενό.

Μάχες με όρους αντίστασης στην επίθεση δίνονται από μια σειρά στρώματα και κομμάτια του λαού ενίοτε και παλαϊκού χαρακτήρα. Ξεκάθαρα οι κομμουνιστές πρέπει να είναι στην πρώτη γραμμή αυτών των μαχών. Να έχουν καθημερινά στο περιβάλλον τους στάση Αντίστασης και να ξαγγλούν και να πυροδοτούν εστίες αντίστασης χωρίς να υποτιμούν ούτε τις πιο μικρές όπου βρίσκονται χωρίς εργατισμούς, σεχταρισμούς και μικροπαραταξιακούς υπολογισμούς. Με αυταπάρνηση όπως αρμόζει σε κομμουνιστές και πάντα στην πρώτη γραμμή. Σε άλλο κείμενο χρειάζεται πιο αναλυτική αναφορά και ήδη υπάρχουν τέτοια.

Εδώ ας εξηγηθούμε σε τούτο. Πως αν θέλουμε να' μαστε κομμουνιστές δε μπορούμε να είμαστε ρεφορμιστές.

Είναι απολύτως αναγκαία η κοινή δράση κάνουμε υποχωρήσεις σε κοινά πλαίσια για να ευνοηθεί η μαζική κίνηση κόσμου μα δεν κάνουμε πίσω από τις θέσεις μας τις οποίες παλεύουμε με όρους ενότητας και πάλης. Όταν ο κόσμος έχει διάθεση για αγώνα δεν μας αντιστοιχεί να απομονωνόμαστε. Πρέπει να είμαστε μέσα στην κίνηση. Όμως να έχουμε την άποψή μας και να την υπερασπιζόμαστε αποφασιστικά. Στη διατύπωση του αιτήματος, στις μορφές πάλης, στις μορφές οργάνωσης. Είμαστε με την ιστορική αποστολή της εργατικής τάξης την επανάσταση και το σοσιαλισμό. Αλοίμονό μας αν το κρύβουμε. Άλλο τόσο αλλοίμονο σ' αυτή την υπόθεση αν οι φορείς της βγαίνουν έξω από την κίνηση των μαζών.

Στη βάση των συσχετισμών και προκειμένου να παραμείνουμε γειωμένοι θα βαδίσουμε για καιρό χωρίς πρόγραμμα και σαφή ορισμό του χαρακτήρα της αλλαγής αλλά όχι χωρίς μπούσουλα.

Οι εργατικές επαναστατικές κομμουνιστικές αντιλήψεις πρέπει να διακρίνουν την κίνησή μας να τη χαρακτηρίζουν και να δίνουν το στίγμα μας. Μέσα από την κίνηση θα συναντηθούμε με την εργατική τάξη πολύ περισσότερο όταν η ίδια μπει σε κίνηση πιο συστηματικά και αρχίσει να ξαναβρίσκει βηματισμό προς την επαναστατική της συγκρότηση.

Κινούμαστε επομένως με μόνιμη αγωνία μας την ευνόηση των λαϊκών αντιστάσεων και μέσα απ' αυτές τη συνάντηση με την εργατική τάξη. Κινούμαστε επομένως σε αντικαπιταλιστική – αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση γιατί το σύστημα είναι καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό και εμείς είμαστε με την εργατική τάξη για την ανατροπή του.

Μια ιδιαίτερη συζήτηση είναι το ζήτημα του πολέμου.

Η κριτική του Λένιν στη χρεοκοπημένη δεύτερη διεθνή είναι πολύτιμη. Σήμερα δεν υπάρχει συγκροτημένη εργατική τάξη για να κάνει συμμαχίες πέρα των αυτονόητων, ιδιαίτερα σ' αυτό το ζήτημα. Η υποταγή στη γραμμή της αστικής τάξης υπονομεύει την όποια δυνατότητα ταξικής συγκρότησης. Πάντα φυσικά υπάρχει συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης μιας και υπάρχει π.χ. και ο δίκαιος αγώνας των Παλαιστινίων. Μόνο που και εκεί υπάρχουν τάξεις και το έλλειμμα της εργατικής πρωτοπορίας στον αγώνα αφήνει τους παπαδες να ψάχνουν συμμαχίες με το Κατάρ, την Τουρκία και το Ιράν. Δεν είμαστε όμως στην Παλαιστίνη και υπάρχει και το ζήτημα οικονομίας του κειμένου και σ' αυτό άλλωστε αναγκαστικά θα επανέλθουμε. Στο ζήτημα του πολέμου παλεύουμε για ειρήνη με πόλεμο στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών. Επιμένουμε αποφασιστικά στη θέση για τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας- Τουρκίας. Θεωρούμε βασικό μας καθήκον στην πάλη ενάντια στους αστικούς τυχοδιωκτισμούς που μπλέκουν τη χώρα στον πόλεμο και τη μετατροπή της χώρας σε πολεμικό ορμητήριο των ιμπεριαλιστών. Δεν υπάρχουν καλοί ιμπεριαλιστές ούτε οι δημοκρατικοί στις ΗΠΑ ήταν δημοκράτες, ούτε ο Τραμπ είναι ειρηνιστής. Έχουμε τοποθετηθεί και θα επανέλθουμε. Κρίσιμο ζήτημα στον αγώνα για την Ειρήνη η πάλη ενάντια στον εθνικισμό και η ενίσχυση της φιλίας με τους γύρω λαούς. Τέλος έχουμε αναφερθεί στην αντικειμενική και αναγκαία αλληλοτροφοδότηση των μετώπων πάλης του λαού.

Παλεύουμε ενάντια στους αστικούς τυχοδιωκτισμούς εμπλοκής στους πολέμους ΗΠΑ- ΝΑΤΟ με τους οποίους επιδιώκει ρόλους η αστική τάξη και οξύνεται ο αντιδραστικός ανταγωνισμός της με την Τουρκική αστική τάξη. Το πρόβλημα δε λύνεται με την υπαγορευμένη από ΗΠΑ ΝΑΤΟ φιλία.

Ταυτόχρονα η κούρσα των εξοπλισμών εξουθενώνει τους λαούς που φορτώνονται το κόστος και φέρνει πιο κοντά τον πιο επικίνδυνο πόλεμο και όχι ειρήνη και ασφάλεια, όπως παρουσιάζεται.

Καταγγέλοντας τους αστικούς τυχοδιωκτισμούς υποταγής και εμπλοκής στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, αρνούμαστε το «μη μιλάς, μη γελάς κινδυνεύει η Ελλάδα» και την υποταγή στους αστικούς σχεδιασμούς. Οι κίνδυνοι είναι υπαρκτοί, μα ο λαός πρέπει να παλέψει για το δικό του., να διαμορφώσει όρους πάλης, να

γίνει υπολογήσιμος και να ανατρέψει την πολιτική «όλα στο κεφάλαιο- όλα για το κεφάλαιο» που οδηγεί έως και σε επικίνδυνους τυχοδιωκτισμούς.

Μια τέτοια κατεύθυνση πάλης ενισχύει την αντικειμενική αλληλοτροφοδότηση των μετώπων πάλης του λαού και ενισχύοντας τη σχέση μας με το λαό πρέπει να την υπερασπιστούμε ενδεχομένως και σε πιο δύσκολες συνθήκες. Ξεκάθαρα είναι ζητήματα όλα αυτά που πρέπει να δίνουμε βάρος γιατί είναι κρίσιμα για τη συμβολή μας στην υπόθεση της λαϊκής αντίστασης αλλά και στην υπόθεση της συγκρότησης της εργατικής τάξης.

ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

Αλλά για να γίνουμε πιο σαφείς και ουσιαστικοί στο θέμα της τοποθέτησής μας και των κατευθύνσεων πάλης που είναι επομένως το ουσιαστικό ας έλθουμε στα της χώρας μας. Εδώ η τοποθέτηση με προκλητικό τρόπο της αστικής τάξης «στη σωστή μεριά της ιστορίας» και η πρωτόγνωρη εδώ και πολλές δεκαετίες εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο τόσο στην Ουκρανία όσο και στη Μέση Ανατολή αναδειχνει την κατεύθυνση της πάλης. Καταρχήν ερχόμαστε σε απόλυτη σύγκρουση με την πολιτική της αστικής τάξης σ' ένα άδικο (και από τις δύο μεριές NATO – ΡΩΣΙΑΣ) ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία και μάλιστα με την πλευρά των ΗΠΑ- NATO που έχουν αιματοκυλήσει μια σειρά χώρες της περιοχής και δε σταματούν από τα Βαλκάνια ως τη Μέση Ανατολή. Ακόμη περισσότερο συγκρούμαστε με τη βρώμικη εμπλοκή της αστικής τάξης στη σφαγή του λαού της Παλαιστίνης και του Λιβάνου και στην απειλή από μεριάς ΗΠΑ- NATO – Ισραήλ για φωτιά σ' όλη τη Μέση Ανατολή. Εδώ ο πόλεμος είναι δίκαιος από την πλευρά των μαχητών της Παλαιστίνης και του Λιβάνου που προβάλλουν ηρωική αντίσταση στην προσπάθεια του μαντρόσκυλου των ΗΠΑ- NATO να επεκτείνει την κατοχή στην Παλαιστίνη επιδιώκοντας τον εκτοπισμό με όρους γενοκτονίας και με τις πλάτες των αεροπλανοφόρων των ΗΠΑ εισέβαλε στο Λίβανο όπου θρασύδειλα με βομβαρδισμούς της Βηρυτού και όλης της χώρας σπέρνει τρόμο και θάνατο. Το Ισραήλ λειτουργεί με συστηματικά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας γιατί έχει την κάλυψη της «πολιτισμένης» Δύσης και θεωρεί ότι θα μείνει ατιμώρητο.

Η αστική τάξη της χώρας μας τσακίζει τα μεροκάματα και τους μισθούς και οδηγεί μεγάλα κομμάτια του εργαζόμενου λαού στην ανέχεια και σε εξοντωτική εκμετάλλευση που φτάνει σε σχεδόν καθημερινές ανθρωποθυσίες στους χώρους δουλειάς. Η αστική τάξη που μέσα από αυτή τη διαδικασία στυγνής εκμετάλλευσης αναπτύσσει έως και σκανδαλωδώς τα κέρδη της, συρρικνώνει δραστικά την όποια δωρεάν περίθαλψη και κάθε άλλη παροχή των εργαζομένων – συνταξιούχων για δημοσιονομικά πλεονάσματα και απίθανες δαπάνες για όπλα.

Με τον ιδρώτα και το αίμα του λαού ο κάθε Δένδιας κορδώνεται για τις φρεγάτες, τα RAFAL και τα F35 στα πλαίσια μιας ατέρμονης κούρσας εξοπλισμών με την αστική τάξη της Τουρκίας. Αυτό το γεγονός που κάνει ακόμη πιο επικίνδυνο έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο παράλληλα ενισχύει το στρατιωτικό αποτύπωμα της χώρας για να μπορεί η αστική τάξη στην ευρύτερη περιοχή των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων και των πολέμων να δίνει το παρόν όπου καλείται από ΗΠΑ- NATO – Ε.Ε. και να διεκδικεί ρόλους ακριβώς σε ζητήματα που είναι επίδικα της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης. Αλήθεια γιατί η χώρα χρειάζεται αντιπυραυλική ασπίδα και τι έρχονται να εξυπηρετήσουν τα δεκάδες δις για τη λεγόμενη ατζέντα 2030 του Δένδια; Ένα κρίσιμο ζήτημα που έθεσε και η πρόσφατη επίσκεψη του παλιού γνωστού πρέσβη Πάιατ είναι το ενεργειακό. Από το FSRU της Αλεξανδρούπολης και τους κάθετους διασυνδετήριους με Βαλκάνια ως την Ουκρανία, ως τα καλώδια με Αίγυπτο και αυτό Κρήτης – Κύπρου που θα φτάσει Ισραήλ, εξορύξεις, κ.λπ.

Κρίσιμος ο ρόλος των Ελλήνων πλοιοκτητών στον εφοδιασμό της Ευρώπης με LNG και στη μεταφορά του σ' όλο τον πλανήτη δήλωσε πρόσφατα ο εφοπλιστής Προκοπίου. Να' σου τώρα και τα ναυπηγεία που ξεσκουριάζουν που φτιάχνουν οπωσδήποτε τα πλοία των ΗΠΑ μα ανοίγουν συνολικά τους κύκλους εργασίας της ελληνικής ναυσιπλοΐας.

Μα και η διαμετακόμιση εμπορευμάτων που οι ΗΠΑ θέλουν να οξύνουν την κόντρα ΚΙΝΑΣ- ΙΝΔΙΑΣ, βρίσκει την ελληνική αστική τάξη στην πρώτη γραμμή των προσδοκιών για ρόλο διαμετακομιστικού κόμβου και είσοδο των όποιων ασιατικών δρόμων προς την Ευρώπη.

Η αστική τάξη δεν είναι επομένως απλώς μωροφιλόδοξη. Ούτε κινείται ανεργμάτιστα και χωρίς σκοπό, ούτε είναι μαριονέτα των ΗΠΑ. Φυσικά και κινείται στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και φυσικά δε μπορεί να έχει δική της στρατηγική έξω απ' αυτό το πλαίσιο ή πολύ περισσότερο κόντρα σ' αυτό, όπως απέδειξε η περίπτωση των ρωσικών αγωγών της περιόδου Καραμανλή του νεότερου (ναυάγησαν παρά την κάλυψη της Ε.Ε. γιατί έρχονταν οι εξελίξεις που ήρθαν) ή η σχεδόν γραφική περίπτωση του Λαφαζάνη

όταν έψαχνε στήριγμα στον Πούτιν. Η αστική τάξη κινείται στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, κάτι τέτοιο είναι επιλογή της, στηρίζεται και κερδίζει απ' αυτό γι' αυτό επιδιώκει να το βαθαίνει, παρά τους περιορισμούς που αυτό επιβάλλει.

Η αστική τάξη ιστορικά έτσι λειτουργούσε από τα πρώτα βήματα της συγκρότησής της όταν ακόμη αφυπνίζονταν στα πλαίσια της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Από τότε σκάρωνε μεγάλες ιδέες μια και απλώνονταν η χάρη της από την Αλεξάνδρεια και τα Μικρασιατικά παράλια μέχρι τις παροικίες στην Οδησό, τη Μολδοβλαχία, τη Βιέννη και τη Βενετία.

Ο κοσμοπολιτισμός την έκανε υποχείριο των μεγάλων δυνάμεων τότε, μα δεν της έλειψαν και οι μεγάλες ιδέες των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Έχει τη σημασία της η ιστορία όμως αν θέλουμε να καταλάβουμε σε ποια χώρα ζούμε πρέπει χωρίς προκαταλήψεις και ιδεοληψίες (που όλα αυτά δε λείπουν) να δούμε τις εξελίξεις του σήμερα.

Σε μας είναι φανερό πως το υποτιθέμενο «κίνημα» μένουμε Ευρώπη του 2015 και κατά βάση ακόμη και τα μνημόνια τσακίσματος του λαού για να παραμείνει η χώρα σταθερά στους θεσμούς της Δύσης ήταν επιλογή για το βασικό κορμό της αστικής τάξης έστω και αν αναγκάστηκε να διαρρήξει (σε σημαντικό βαθμό) προσωρινά όπως αποδεικνύεται τους δεσμούς με τα μικροαστικά στρώματα. Είναι σταθερή σε βάθος χρόνου η επιλογή της αστικής τάξης να ανήκει στη Δύση και σε μεγάλο βαθμό έστω και με όρους παραρτηματοποίησης έχει καταφέρει να είναι Δύση. Μέσα σ' ένα τέτοιο πλαίσιο που δεν είναι αλληλεξάρτηση αλλά εξάρτηση νέτα σκέτα η αστική τάξη έχει την ιστορία της και ξέρει να κινείται και το αξιοποιεί πολλαπλά. Έχει φιλοδοξίες (και μωροφιλοδοξίες όπως κάθε αστική τάξη) βλέψεις και προσδοκίες που άλλες ναυαγούν άλλες δικαιώνονται. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο του δυτικού πολιτισμού και της Ευρώπης έχει υποτάξει το λαό, τον εκβιάζει και το αξιοποιεί συστηματικά στην επίθεση του ντόπιου κεφαλαίου στην εργατική τάξη- λαό και σαν ιδεολογικό προκάλυμμα και σαν τρομοκρατία μιας και έχει πείσει στη βάση της διάλυσης του κινήματος ότι «οι λαοί έχουν ανάγκη από προστάτες».

Σ' αυτό το σημείο να σημειώσουμε πως μόνο η εκκίνηση μιας διαδικασίας εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης μπορεί να αμφισβητήσει στη λαϊκή συνείδηση από προοδευτική σκοπιά και στα σοβαρά την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τα κάθε λογής ιδεολογήματα της αστικής τάξης. Η αστική τάξη της χώρας έχει υποστεί ήττες και χρεοκοπίες που πάντα ξέρει να φορτώνει στο λαό, μα έχει και την υπόστασή της και δεν είναι ασήμαντη στην περιοχή. Τέλος δεν εξατμίζεται μέσα από τις κρίσεις. Εκτός κι αν κάποιοι νομίζουν ότι με διαλυμένη την εργατική τάξη μπορεί να υπάρξει ξαφνικά επαναστατική κρίση. Εμείς αλλιώς εννοούμε τις έννοιες και τα πράγματα.

Ένα κεφάλαιο συζήτησης που θα επανέλθουμε με ειδική αναφορά είναι ο αντιδραστικός ανταγωνισμός της με την αστική τάξη της Τουρκίας. Η τουρκική αστική τάξη παρότι αναπτύχθηκε σε περιφερειακή δύναμη κινείται και αυτή ακόμη πιο τυχοδιωκτικά στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης φυσικά με άλλους όρους αλλά και με ακόμη μεγαλύτερες παθογένειες και ελλείμματα που πολλά από αυτά είναι λυμένα και αποτελούν ατού για την αστική τάξη της Ελλάδας. Οι εξελίξεις στην περιοχή θα επιδράσουν καθοριστικά στην Τουρκία αλλά φυσικά και στη χώρα μας. Όπως είπαμε και δείχνει συνεχώς η ιστορία οι αστικές τάξεις ξέρουν να φορτώνουν στους λαούς τα δεινά που προκαλούν οι τυχοδιωκτισμοί τους. Για να επανέλθουμε στα της αστικής τάξης της χώρας μας η οποία εκμεταλλεύεται την εργατική τάξη και το λαό είναι τεράστιος τυχοδιωκτισμός να μπλέκεται στη σύγκρουση ΗΠΑ- NATO με τους Ρώσους ιμπεριαλιστές. Ξεζουμίζει το λαό και δίνει δις για όπλα και ενισχύει το στρατιωτικό αποτύπωμα κατ' εντολή ΗΠΑ κάνει τη χώρα πολεμικό ορμητήριο για να έρθει στο στόχαστρο του ρωσικού ιμπεριαλισμού που τα πλοκάμια του και οι πύραυλοί του φτάνουν άνετα μέχρι τη Μεσόγειο.

Τυχοδιωκτική, βρώμικη και αντιδραστική είναι η ανοικτή υποστήριξη του σιωνιστικού Ισραήλ στη σφαγή των Παλαιστινίων και στο ρόλο μαντρόσκυλου των ΗΠΑ- NATO. Η αστική τάξη παρότι στο παρελθόν δεν μπόρεσε να υπάρξει αποικιοκρατική, δηλητηριάζει σήμερα σχέσεις φιλίας και αλληλεγγύης του λαού μας με τους Παλαιστίνιους και τους αραβικούς λαούς. Αναπαράγει την ισλαμοφοβία και το ρατσισμό της «πολιτισμένης» Ε.Ε. και γίνεται τοίχος του ευρωπαϊκού φρουρίου με το έγκλημα στην Πύλο να αποκαλύπτει την απανθρωπιά της πολιτικής της χάριν των «πολιτισμένων» συμμάχων της. Κανείς δεν ξέρει ποιοι θα είναι οι τελικοί νικητές των πολέμων. Το σίγουρο είναι πως η αστική τάξη διεκδικεί ρόλους μπλέκοντας τη χώρα σε πολέμους που κανείς δεν ξέρει πότε θα σταματήσουν και μέχρι που θα φτάσουν. Η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό δεν είναι πατριώτες μιας και το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Ειδικά το εφοπλιστικό τμήμα που έχει ενισχυθεί το ειδικό βάρος του στα ΜΜΕ άρα και στο πολιτικό γίνεσθαι, κάρβουνο να γίνει η χώρα τα καράβια τους θα πλέουν στις θάλασσες σ' όλο τον πλανήτη και δε θα καούν. Όλα τα τμήματα της αστικής τάξης διαπνέονται και κινούνται με όρους κοσμοπολιτισμού και στη

βάση αυτή η ιμπεριαλιστική εξάρτηση δεν τα περιορίζει ιδιαίτερα. Η αστική τάξη και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση επιδιώκει, γιατί το μπόι της είναι αυτό που είναι, και ξέρει να κερδίζει απ' αυτή. Όχι μόνο δεν κινείται πατριωτικά για τη χώρα, μα αντίθετα αντιμετωπίζει σαν εχθρό το λαό της, κινείται τυχοδιωκτικά και επικίνδυνα για να υπηρετήσει τις βλέψεις της σαν αστική τάξη.

Φυσικά καμιά αστική τάξη ποτέ δε νοιάστηκε ιδιαίτερα για τους εκμεταλλευόμενους της. Η συγκεκριμένη ένεκα του πλαισίου της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, που συχνά παρότι τη διασφαλίζει, είναι στενό και επειδή ξέρει να φορτώνει στο λαό τις στραβές και να μη μοιράζεται κέρδη, γίνεται συνεχώς και πιο αντιδραστική και λειτουργεί σε βάρος των συμφερόντων των λαών όλης της γύρω περιοχής. Σε κάθε περίπτωση κινείται πλήρως ευθυγραμμισμένη στην αντιδραστική ρότα των εξελίξεων που εκδηλώνονται από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία του Πούτιν ως την Ευρώπη που οι αστικές τάξεις επιταχύνουν την αντεργατική τους επίθεση και τη Μέση Ανατολή που χαρακτηριστικά το σιωνιστικό Ισραήλ εκδηλώνει μια βαρβαρότητα χωρίς όριο η οποία καλύπτεται συστηματικά από το παγκόσμιο σύστημα και ιδιαίτερα αυτό της «πολιτισμένης» Δύσης.

Όπως αναφέραμε στην Ουκρανία δεν έχασαν ούτε οι ΗΠΑ ούτε η Ρωσία, ενώ και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές επιδιώκουν την υπαρκτή κρίση τους να την κάνουν ευκαιρία ή απλά να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα της εποχής. Χαμένοι είναι οι λαοί πρώτα- πρώτα της Ουκρανίας αλλά και της Ρωσίας με τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και σακατεμένους στα πεδία των μαχών. Αντίστοιχα στη Μέση Ανατολή κανένα από τα αντιδραστικά καθεστώτα του αραβικού κόσμου δε ρισκάρει την εξουσία του, παρότι αναμορφώνεται άρδην ο χάρτης της περιοχής. Τουλάχιστον για την ώρα και εδώ τα μεγάλα θύματα είναι οι λαοί και κύρια ο πολύπαθος της Παλαιστίνης. Σίγουρα και άλλα δεινά ίσως και πολύ μεγαλύτερα περιμένουν τους λαούς και καμιά πρόοδος όσο οι συσχετισμοί στην αντίθεση κεφαλαίου- εργασίας παραμένουν αρνητικοί σε βάρος της εργατικής τάξης επόμενα και των λαών.

Αυτό συμβαίνει ξεκάθαρα και στη χώρα μας. Τα μνημόνια που συνεχίζονται με δημοσιονομικές δεσμεύσεις ήταν τίμημα για να παραμείνει η χώρα στο πλαίσιο της Ε.Ε. της Δύσης και φυσικά του ΝΑΤΟ με ενισχυμένο, παρά την κρίση και το στρατιωτικό αποτύπωμα. Όσο κι αν η βαθιά κρίση χρέους κονταίνει τη δυνατότητα της αστικής τάξης, άλλο τόσο έγινε ευκαιρία για την επίθεση στον εχθρό λαό, για την επίθεση που γνώρισε ξέφρενους ρυθμούς μια και η αστική τάξη τη χρώσταγε χρόνια και αγανακτούσε με τις καθυστερήσεις των κεκτημένων και τα «σοβιετικά κατάλοιπα» της τελευταίας «σοβιετίας».

Και στη χώρα μας η αστική τάξη απειλήθηκε θανάσιμα τη δεκαετία του 1940 και πιέστηκε αποτελεσματικά από το κίνημα και τη δεκαετία του 1970. Σώθηκε χάρη στις βόμβες ναπάλμ των ΗΠΑ και το βομβαρδισμό της Αθήνας από τους Άγγλους και όλα που προηγήθηκαν από το Δεκέμβρη του 1944. Κάπως έτσι στη νεότερη ιστορία και φυσικά και από παλιότερα διαμορφώνεται σε βαθιά αντιδραστική και μαθημένη να αντιμετωπίζει τον εχθρό λαό με ξένες πλάτες. Και δεν είναι μοναδική. Είναι χωρίς όρια η βαρβαρότητα που επιδεικνύουν οι άρχουσες τάξεις όταν οι κολασμένοι της γης θελήσουν να διεκδικήσουν το δικίο και τη ζωή τους.

Αυτή η αναφορά εξηγεί πως σήμερα που με τα μνημόνια η αστική τάξη τσάκισε δικαιώματα και τη ζωή την ίδια της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, συνεχίζει παρά την εκ νέου σοβαρή ανάκαμψη των κερδών της να κλιμακώνει την επίθεση χωρίς σταματημό. Δεν πρόκειται για κάποια κακία. Πρόκειται για την πραγματικότητα της ταξικής πάλης και για το στρατηγικό χαρακτήρα της επίθεσης όπως λέγονταν από κάποια μεριά εδώ και κάποιες δεκαετίες. Αυτή η μεριά κόντρα στο ρεύμα και στο κλίμα της εποχής (δεκαετία του 1980) προσπαθούσε να εισαγάγει τη γραμμή της Αντίστασης κόντρα σε αυταπάτες και ανόητες προσεγγίσεις. Αν τότε οι συγχύσεις είχαν κάποιες δικαιολογίες (η επίθεση δεν είχε ακόμη εγκαθιδρυθεί στη σημερινή της έκταση και βάθος) σήμερα οι γραμμές της διεκδίκησης και των αντεπιθέσεων που σαλπίζουν με κάθε ευκαιρία, είναι απλά στον αέρα, δεν αγγίζουν την πραγματικότητα των εργαζομένων και απλώς δεν τους πείθουν ούτε φυσικά εμπνέουν τις αντιστάσεις που μπορούν και έχουν ανάγκη ζωής να αναπτύξουν.

Κατά την άποψή μας δεν πρόκειται για άγνοια και ελαφρότητα (συχνά είναι και αυτό) αλλά κυρίως για οπορτουνισμό και φυγή από τα μίζερα τάχα και φτωχοπροδρομικά που απαιτούν κουράγιο μιας και αποκαλύπτουν το δύσκολο και μακρύ δρόμο που έχουν να διανύσουν μαζί με την εργατική τάξη και το λαό οι δυνάμεις που θέλουν να είναι μέσα στην αντίσταση και την πάλη του.

Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Ακόμη χειρότερα είναι μια σειρά τοποθετήσεις στην αριστερά που αρνούνται να δουν την ταξική επιλογή της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργασία που είναι αυτή η οποία έχει ολοφάνερες και οδυνηρές

συνέπειες στους εργαζόμενους. Κανείς δε μπορεί να κλείσει τα μάτια σ' αυτές τις συνέπειες. Όμως κάποιοι μόνη αιτία βρίσκουν την κρίση του συστήματος που αν δεν είναι παγκόσμια είναι ελλαδική είτε αφορά το χρέος, είτε τις πηγές χρηματοδότησης, είτε το ισοζύγιο εισαγωγών εξαγωγών, το μοντέλο ανάπτυξης κ.ο.κ. Είναι να σου προκαλούν γέλιο οι τοποθετήσεις για το αδιέξοδο της αστικής τάξης που καταρρέουν οι μωροφιλοδοξίες της (είπαμε έχει μόνο μωροφιλοδοξίες, όχι φιλοδοξίες) και σχεδόν κινδυνεύει και από το λαό.

Πάλι συνοπτικά (γιατί και σ' αυτό θα επανέλθουμε το επόμενο διάστημα με περισσότερα στοιχεία από τις εξελίξεις) θα πούμε πως αυτός που είναι σε αδιέξοδο αυτή την εποχή είναι η εργατική τάξη και ευρύτερα ο κόσμος της δουλειάς που έχει γονατίσει από την επίθεση του κεφαλαίου χωρίς για την ώρα να μπορεί να προβάλλει αποτελεσματικές αντιστάσεις ικανές έστω να ανακόψουν την επίθεση. Αυτή είναι η πραγματικότητα είτε μας αρέσει είτε όχι. Η επίθεση διαμορφώνει κλίμα γενικευμένης δυσαρέσκειας και οργής. Οι όποιες αντιστάσεις μπορούν να αναπτύξουν σ' αυτό το κλίμα μια κάποια δυναμική. Όμως ποια είναι τα δεδομένα στο πεδίο της ταξικής πάλης; Ποιοι είναι οι συσχετισμοί; Είναι ή δεν είναι τελικά διαλυμένα τα μέτωπα πάλης του λαού; Αποτελούν κάτι τα συνδικάτα όταν πέρα της κυρίαρχης διαλυτικής εικόνας κυριαρχεί σ' αυτά η Γ.Σ.Ε.Ε. στην οποία υποτάσσεται τελικά και το τάχα ατίθασο ΠΑΜΕ; Ή μήπως αποτελούν κάτι σοβαρό τα λεγόμενα πρωτοβάθμια σωματεία όταν μάλιστα κάποιοι εννοούν αυτά των γιατρών, των δικηγόρων άντε και των εκπαιδευτικών; Τίποτα δε μηδενίζουμε ίσα- ίσα αναγνωρίζουμε σαν γόνιμο το έδαφος της γενικευμένης δυσαρέσκειας για ανάπτυξη καθημερινά και σε κάθε χώρο εστιών αντίστασης που ενίοτε μπορεί να αποκτήσουν αξιόλογη ανάπτυξη. Όμως το σύστημα ούτε στη χώρα μας ούτε σε καμία άλλη χώρα δεν απειλείται σήμερα. Κάτι τέτοιο είναι ζητούμενο, θα συμβεί κάποια στιγμή μα σήμερα δε συμβαίνει και μάλλον απέχουμε απ' αυτό.

Κάτι τέτοιο είναι κρίσιμο γιατί μόνο όταν το σύστημα αρχίσει να απειλείται με νέο γύρο προλεταριακών επαναστάσεων και ανατροπών θα οδηγηθεί πιθανότατα σε σοβαρές υποχωρήσεις και η πάλη των μαζών θα έχει περάσει ήδη σε νέα φάση. Θα επαναλάβουμε πως η ανάπτυξη του κινήματος γίνεται σε διεθνή κλίμακα. Έτσι είναι δύσκολο να μπερδευτούμε και να μη πάρουμε χαμπάρι ακόμη κι αν η κατάθλιψη μας π.χ. δε μας αφήνει να δούμε τα «αδιέξοδα της αστικής τάξης» και τους «λαϊκούς ξεσηκωμούς» που τάχα είναι μπροστά μας και εμείς μένουμε στη φτωχοπροδρομική γραμμή της Αντίστασης.

Το σύστημα για την ώρα δεν έχει αξιόλογο δεύτερο πυλώνα και η λαϊκή δυσαρέσκεια φθείρει σημαντικά το κόμμα της Ν.Δ. Δεν απειλείται όμως από την αριστερά και το λαό. Σε κάθε περίπτωση και ενθαρρυσμένο από τις επιτυχίες στα κέρδη σοβαρών μερίδων του κεφαλαίου, το σύστημα νιώθει ισχυρό και προχωρά την επίθεση σε μια σειρά μέτωπα την ίδια ώρα που μπλέκει τη χώρα στον πόλεμο με το λαϊκό κίνημα να υπολείπεται σ' όλα τα μέτωπα πάλης με σοβαρές συνέπειες που μπορούν να γίνουν έως και δραματικές. Κοντολογίς μέσα από το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της επίθεσης στην εργασία το ντόπιο σύστημα κάνει χρυσές δουλειές στην ηλεκτροπαραγωγή την ώρα που ο λαός δε μπορεί να πληρώσει το ηλεκτρικό. Το ίδιο και στα διυλιστήρια που χρυσοπουλάνε πανάκριβα τα καύσιμα. Ανθίζει με τον ίδιο τρόπο η βιομηχανία τροφίμων – ποτών. Οι σωληνουργία και τα καλώδια με βλέψεις ενεργειακού κόμβου. Τα μεγάλα έργα των δις της TERNΑ σε λιμάνια δρόμους αεροδρόμια για τις μπιζίνες της Aegean και της ναυσιπλοΐας και για όλη την κίνηση του κεφαλαίου με βλέψεις διαμετακομιστικού κόμβου έως και ψηφιακού κόμβου επικοινωνιών. Ας μη μιλήσουμε για τον τουρισμό των πέντε αστέρων ή για τους εφοπλιστές που τώρα θα έχουν και ναυπηγεία και ναυτιλιακό κέντρο τον Πειραιά. Όλα αυτά είναι επιτυχίες της επίθεσης του συστήματος στην εργατική τάξη και το λαό και πάντα στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Αξίζει να σημειωθεί πως σ' αυτή τη συγκυρία συνολικά ο ευρωπαϊκός νότος κινείται σε αντίστροφη πορεία από τον ισχυρό βορά της ευρωπαϊκής ένωσης (Ε.Ε.). Κάτι τέτοιο βάζει όρια και ακόμη μεγαλύτερα μπορούν να βάλουν οι διαρκείς γεωπολιτικές αναταραχές. Αυτό αφορά με ιδιαίτερο τρόπο τη χώρα μας, δε θα είναι όμως μονάχα αυτή που θα πληγεί σε τέτοια περίπτωση. Παρά τους υπαρκτούς κινδύνους η αστική τάξη κινείται σχετικά απτόητη караδοκώντας για ακόμη μεγαλύτερα κέρδη και μπιζίνες πάντα με όρους τυχοδιωκτισμού και όλο και πιο επικίνδυνης εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο απέναντι σε δυνάμεις που αναχωρούν από τα καθήκοντα που βάζει η φάση της Αντίστασης και σαλπάρουν με πλήρη μάλιστα κομμουνιστικά προγράμματα για μεγάλα άλματα θα υπενθυμίζαμε πως μαζικές οργανώσεις κομμουνιστικές και κομμουνιστικά κόμματα, κοντολογίς κομμουνιστικό κίνημα θα αναπτύσσεται χωρίς μάλιστα καθυστέρηση εφόσον υπάρξουν σε διεθνικό επίπεδο κάποια έστω σημαντικά βήματα στο επίπεδο εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Αυτό λοιπόν που στη χώρα μας και διεθνώς λείπει θα ευνοηθεί με το πύκνωμα και το

μέστωμα των αντιστάσεων των μαζών που δε μπορεί παρά να ξεκινά από την εκ νέου συγκρότηση των μετώπων πάλης του λαού. Χρήσιμη η ιστορία της χώρας μας και πολύ περισσότερο η ιστορία του Ε.Ε.Κ.Κ. διεθνώς αλλά πολύτιμη και απολύτως αναγκαία για την υπηρετήση της πάλης του λαού η σωστή και γειωμένη προσέγγιση στη σημερινή πραγματικότητα.

Τα μέτωπα πάλης, η αλληλοτροφοδότησή τους και ο διαλυτισμός των ρεφορμιστών

Από πολλές απόψεις γι' αυτούς που ζητούμενο της λαϊκής πάλης είναι πέρα από τα άμεσα που υπερασπίζεται η συνολικότερη προοπτική της, είναι αυτονόητη η αλληλοτροφοδότηση των διαφόρων μετώπων της. Ο αντιφασιστικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας του Πολυτεχνείου τη δεκαετία του 1970 ευνόησε το μέτωπο πάλης για σπουδές, δικαιώματα και το πιο σημαντικό από την άποψη της επαναστατικής προοπτικής την ανάπτυξη ενός αξιόλογου εργατικού κινήματος με σημαντικούς απεργιακούς αγώνες και σημαντικά βήματα συγκρότησης της εργατικής τάξης στη χώρα μας έστω και αν αμέσως μετά (δεκαετία του 1980) μπήκαμε στη φάση της αποσυγκρότησης διεθνώς στην οποία παραμένουμε μέχρι σήμερα. Εκείνο τον καιρό το ΚΚΕ φώναζε «ένας είναι ο εχθρός ο ιμπεριαλισμός». Οι μαρξιστές – λενινιστές που συνέχιζαν να παλεύουν την επαναστατική κατεύθυνση αποκάλυπταν τον κούφιο αντιιμπεριαλισμό του ΚΚΕ που επιδίωκε την κυβέρνηση της πραγματικής αλλαγής και τη συνεργασία γι' αυτήν με το ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου. Σήμερα το ΚΚΕ δε βλέπει καν ζήτημα ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, βαφτίζει ιμπεριαλιστική την Ελλάδα και «ξεμπερδεύει»... Παραμένει σταθερά και καθαρά ρεβιζιονιστικό το ΚΚΕ γιατί ούτε τότε, ούτε σήμερα επιδιώκει την ανατροπή της αστικής τάξης και του συστήματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και εκμετάλλευσης του λαού. Ούτε το 1980 ήθελε αληθινή σύγκρουση με όρους εργατικού – λαϊκού κινήματος με τον ιμπεριαλισμό και αυτό το έκανε ξεκάθαρο όταν στα ζόρια συμβούλευε την αστική τάξη να πάρει βοήθεια από τη Μόσχα. Ούτε σήμερα το ΚΚΕ έχει στόχο την επαναστατική ανατροπή της αστικής τάξης (μιλάμε για στρατηγικό στόχο). Αν είχε τέτοιο στόχο θα ήταν υποχρεωμένο να βλέπει την πραγματικότητα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης αφού με ΝΑΤΟ, βάσεις και Ε.Ε. είναι ανάγκη να διαμορφώσεις όρους για να συγκρουστείς σαν κίνημα μιας και με τέτοιες ιμπεριαλιστικές αλυσίδες είναι αστείο να νομίζει κάποιος ότι θα εκκινήσει το κίνημα αντικαπιταλιστική ανατροπή και οικοδόμηση σοσιαλισμού. Όχι δε θα μπορούμε στον πειρασμό εδώ έστω και αχνά να περιγράψουμε το χαρακτήρα της αλλαγής στη χώρα μας. Όμως κάποια πράγματα με τα σημερινά δεδομένα είναι αυτονόητα. Σε κάθε περίπτωση το σπάσιμο των αλυσίδων της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης σαν στόχος αφορά από τα πρώτα κίολας βήματα τη συγκρότηση της εργατικής τάξης που θέλει να συγκροτηθεί φυσικά πρωταρχικά απέναντι στους εκμεταλλευτές της για να ανατρέψει όμως τη συγκεκριμένη αστική τάξη με δοσμένα τα ιμπεριαλιστικά της στηρίγματα. Φυσικά και δε μπορεί από την άλλη πλευρά να ηγεμονεύσει η εργατική τάξη αν πρώτα δε συγκροτηθεί σε τάξη για τον εαυτό της απέναντι στην κεφαλαιοκρατία. Φυσικά και υπάρχει χρονική σειρά στο ζήτημα συγκρότησης που γίνεται κυρίως απέναντι στο κεφάλαιο και ηγεμονίας της εργατικής τάξης σ' όλο το εργατικό λαϊκό κίνημα και τελικά όλο το έθνος για την επανάσταση και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Τα λέμε αυτά γιατί γράφτηκαν και τέτοιες αστειότητες ότι μπορεί τάχα να ηγεμονεύσει η εργατική τάξη και να συγκροτηθεί αργότερα...

Η σύγχυση (συνειδητή ή όχι) είναι υπαρκτή και όχι μόνο στην περίπτωση του ΚΚΕ. Όμως δεν πρόκειται μόνο για σύγχυση η υποτίμηση της ανάγκης εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης. Η πραγματικότητα της διάλυσης δίνει έδαφος στον ομορτισμό, πράγμα που εξηγεί γιατί και στο εξωκοινοβούλιο η σκιαμαχία γύρω από τα «αντικαπιταλιστικά» και τα «αντιιμπεριαλιστικά» αφηγήματα δικαιολογεί την αναχώρηση από την ανάγκη των αγωνιστών αυτού του χώρου έστω στη νεολαία να υπηρετήσουν τη λαϊκή αντίσταση αξιοποιώντας την κοινή δράση. Το ΚΚΕ πλειοδοτεί μετά από κωλοτούμπες σήμερα αντικαπιταλιστικά χωρίς να του λείπουν ούτε σωστές τοποθετήσεις ούτε φυσικά η συνδιαχειριστική κρατικίστικη αντίληψη της ρεβιζιονιστικής του μήτρας. Φυσικά δε του λείπει ο υποκειμενισμός, ο λεγκαλισμός και ο εκλογικός και κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Με όρους πολιτικής καταγγελίας και όχι μαζικής λαϊκής κινητοποίησης αξιοποιεί σήμερα την κρίση ΠΑΣΟΚ- ΣΥΡΙΖΑ και συσπειρώνει κόσμο στις γραμμές του. Δε βάζει όμως όλο αυτό το δυναμικό σε μια κατεύθυνση συγκρότησης όρων πάλης, όρων αντίστασης στην επίθεση. Αντίθετα ξεγλιστράει συνεχώς πουλώντας βερμπαλισμούς και εκλογικό κρετινισμό. Όμως πέρα από αυτά που ήδη αναφέραμε για τη ρεβιζιονιστική του φύση το πυρηνικό ζήτημα που το ΚΚΕ δίνει εξετάσεις στο σύστημα είναι η αποδοχή και ένθερμη αναπαραγωγή του αστικού αφηγήματος που κρύβει τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας- Τουρκίας και μιλάει μόνο για την επιθετικότητα της τουρκικής αστικής τάξης.

Η αστική τάξη εξοπλίζεται σαν αστακός, καλλιεργεί εθνικισμό και (αν το ζητάνε ΗΠΑ- NATO) ακόμη και τουρκοφαγία και ταυτόχρονα μπλέκει τη χώρα τυχοδιωκτικά στους πολέμους των ΗΠΑ-NATO χωρίς όρια. Επομένως είναι αντικειμενικά ψευδές ότι μία τέτοια αστική τάξη είναι αμυνόμενη απέναντι στην υπαρκτή επιθετικότητα της αστικής τάξης της Τουρκίας. Πρόκειται καθαρά για αντιδραστικό ανταγωνισμό και από τις δύο μεριές που μπορεί να οδηγήσει σ' ένα άδικο πόλεμο και αυτό αφενός δεν πρέπει να συμβεί και πρέπει η υπόθεση της ειρήνης να γίνει κρίσιμη υπόθεση της πάλης των δύο λαών και χωρίς αυταπάτες για την πρόσκαιρη «φιλία» που υπαγορεύουν στις αστικές τάξεις ΗΠΑ- NATO, υπάρχει ανάγκη ενίσχυσης της φιλίας των λαών.

Κάτι τέτοιο απαιτεί διεθνιστικές αντιλήψεις και θέσεις κόντρα στα αστικά αφηγήματα και από τις δύο μεριές. Σ' αυτό το σημείο εντοπίζουμε και ένα κρίσιμο ζήτημα στο κεφάλαιο της αλληλοτροφοδότησης των μετώπων πάλης του λαού μας. Αν το ΚΚΕ εγκαλεί την αστική τάξη και τις κυβερνήσεις της που αντί να αντιμετωπίζουν την επιθετικότητα της Τουρκίας το πάνε για συν-διαχείριση, τότε πως θα ακυρώσει τις αιτιάσεις της αστικής τάξης για τη σωστή μεριά της ιστορίας, τις βάσεις και τα δισ για όπλα; Ας αναλογιστούμε πως έφτασε η αστική τάξη και οι παπαγάλοι της στα ΜΜΕ να καμαρώνουν για τις βάσεις των ΗΠΑ που ενισχύουν το στρατιωτικό αποτύπωμα της χώρας έναντι της Τουρκίας.

Από την άλλη αν η ίδια η Αριστερά καλλιεργεί ή έστω αναπαράγει την τουρκοφοβία σε λάθος και αταξική βάση τότε κάνει μεγάλο δώρο στην αστική τάξη που το αξιοποιεί στο εσωτερικό της μέτωπο και στην επίθεσή της στον εχθρό λαό που μόνιμο μέλημά της είναι να τον ξεζουμίζει. Το «μη μιλάς, μη γελάς κινδυνεύει η Ελλάς» το ευνοεί η τοποθέτηση και η συνολική προβληματική στάση του ΚΚΕ σ' ένα τέτοιο πυρηνικό ζήτημα. ΛΑΕ, Μ-ΑΚΚΕ, ΚΟΕ και άλλοι είναι ακόμη χειρότεροι.

Ζούμε σε μια περιοχή που η διακεκαυμένη ζώνη του πολέμου κανείς δεν ξέρει που μπορεί να φτάσει. Η πάλη για την Ειρήνη δε συγχωράει ελαφρότητες του τύπου, το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του.... Είναι υπόθεση της κοινής πάλης των λαών ενάντια στους ιμπεριαλιστές εμπρηστές του πολέμου και τις τυχοδιωκτικές αστικές τάξεις που αποτελούν στηρίγματα στις μανούβρες του ιμπεριαλισμού που αξιοποιεί τις αντιθέσεις τους. Σε κάθε περίπτωση η πάλη ενάντια στην εμπλοκή της χώρας μας είναι καθήκον πρώτης γραμμής. Εξίσου πρώτης γραμμής είναι και η πάλη της εργατικής τάξης – εργαζομένων για το μεροκάματο που λεηλατείται από την ακρίβεια όπως λεηλατούνται από την επίθεση του κεφαλαίου και μια σειρά δικαιώματα και κατακτήσεις της προηγούμενης περιόδου.

Αν μιλήσουμε για τα δύο αυτά βασικά μέτωπα πάλης (στην ουσία συμπυκνώνουν περισσότερα) η σχέση αλληλοτροφοδότησης είναι υπαρκτή αντικειμενικά αλλά υποστηρίζεται από μια συγκεκριμένη τοποθέτηση και όχι από το ρεβιζιονισμό και διάφορους σοσιαλ-σωβινιστές, από την Ισκρα και τη ΛΑΕ μέχρι το ΜΑΚΚΕ

Η τοποθέτηση και γραμμή πάλης που ενισχύει τη σχέση αλληλοτροφοδότησης αυτών των βασικών μετώπων πάλης του λαού είναι αυτή που ξεκάθαρα και στον αγώνα για το μεροκάματο και για την Ειρήνη βλέπει σαν αντίπαλο τη ντόπια αστική τάξη και την κυρίαρχη πολιτική που ιδιαίτερα στις μέρες μας ξεκάθαρα είναι η πολιτική όλα στο κεφάλαιο, όλα για το κεφάλαιο. Φυσικά η αστική τάξη έχει τα στηρίγματά της και λειτουργεί στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, όμως αυτή είναι κυρίαρχη στη χώρα και δεν είναι μαριονέτα ούτε η χώρα αποικία. Η αστική τάξη δεμένη με χίλια νήματα και με όρους εξάρτησης με τον ιμπεριαλισμό κανοναρχεί την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και απομυζά το μόχθο της, η ίδια μπλέκει (για δικές της βλέψεις) τη χώρα στον πόλεμο εκθέτοντας επικίνδυνα το λαό. Δεν είναι λοιπόν ένας ο εχθρός. Εχθρός είναι και η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός. Όσοι ξεχνούν την αντικαπιταλιστική ή την αντιιμπεριαλιστική διάσταση της λαϊκής πάλης καταλήγουν ακίνδυνοι για το σύστημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και εκμετάλλευσης του λαού.

Εδώ μιλάμε για πολιτικές δυνάμεις που υποτίθεται αναφέρονται στην προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού οι οποίες ερμηνεύουν την πραγματικότητα της χώρας με τέτοιο τρόπο που να απαλλάσσονται από τα δύσκολα. Ουσιαστικά όλοι στρίβουν από το πρωταρχικό, το βασικό και το αναγκαίο. Τη συγκρότηση της εργατικής τάξης που είναι μεν κάτι δύσκολο αλλά δεν προσπερνιέται... Άλλοι ανισόμετρα γίνονται ούλτρα αντιιμπεριαλιστές θεωρώντας ότι η εργατική τάξη μπορεί τάχα να ηγεμονεύσει πριν ακόμη συγκροτηθεί. Άλλοι και το ΚΚΕ (με την κωλοτούμπα των τελευταίων χρόνων) σ' αυτούς, γίνονται ούλτρα αντικαπιταλιστές μιλώντας για ιμπεριαλιστική Ελλάδα. Μόνο που όλοι τους άλλοτε εξαφανίζουν την εργατική τάξη λόγω Ε.Τ.Ε. και τεχνητής νοημοσύνης τώρα...άλλοι τη φτάνουν μέχρι τους επιστήμονες και τα στελέχη των επιχειρήσεων κ.ο.κ.

Δεν θέλουμε να μηδενίσουμε την προσπάθεια καμιάς αριστερής δύναμης με την οποία άλλωστε επίμονα και σταθερά επιδιώκομε την κοινή δράση. Όμως η ουσιαστική συμβολή στην υπόθεση της αντίστασης των

μαζών σήμερα και στην προοπτική της πάλης τους, προϋποθέτει ξεκάθαρη τοποθέτηση εκεί τουλάχιστον που τα πράγματα είναι απλά και ολοφάνερα.

Υπάρχει λοιπόν αστική τάξη στη χώρα και αυτήν έχει απέναντί της η εργατική τάξη και ο λαός σ' όλα τα μέτωπα της πάλης του.

Η πάλη για Ειρήνη- Δουλειά- Δημοκρατία για άλλη μια φορά στις μέρες μας γίνεται μια ενότητα και συνθέτει τον πολιτικό στόχο της πάλης για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής. Η επίγνωση των συσχετισμών έχει να κάνει επίσης με την κατανόηση απλών και ολοφάνερων πραγμάτων. Ο πολιτικός στόχος της ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής δεν είναι παίξε γέλασε. Όσο όμως ενισχύεται τόσο ενισχύεται και το κάθε επιμέρους μέτωπο. Αντίστροφα όσο ενισχύεται ένα επιμέρους μέτωπο τόσο πλήττεται η συνολικότερη αντιλαϊκή πολιτική και ενισχύεται ένα ευρύτερο αγωνιστικό κλίμα.

Γι' αυτό η υπόθεση και η προσπάθειά μας παίρνει οξυγόνο στις διαδηλώσεις και στους αγώνες, ενώ δυσκολεύεται σε φάσεις υποχώρησης των αντιστάσεων. Γι' αυτό λέμε ότι στην αντίσταση και τον αγώνα γεννιέται η ελπίδα και η προοπτική. Η κομμουνιστική συμβολή στην υπόθεση του λαού προϋποθέτει επομένως οι φορείς της να γίνουν πρώτα- πρώτα λαϊκοί αγωνιστές οι οποίοι έχουν να δώσουν αλλά πολύ περισσότερα να πάρουν από την ταξική πάλη όπως αυτή εξελίσσεται σε ενεστῶτα χρόνο.